

Sándor Károly rajza

RÉGIEK ELŐRE!

Színigazgató: Türelem, hölgyeim és uraim, mindenki sorra kerül!...

XV. évfolyam 51. szám. **Ára: 1 forint** 1959. December 17.

A karácsonyi vásár alatt a kiszolgálás zavartalanul folyik!

Sándor Károly rajza

Küzdelem a verebek ellen

Ködszitálás

A példa ragadós

Tanulmányocska a magyar nyelv tudományának fejlődéséről

Rájöttem, hogy mi, emberek roppant figyelmetlen lények vagyunk.

Már úgy értve – nemcsak egymás iránt, hanem úgy egyáltalán. Csak élünk bele a világba és oda se figyelünk, hogy közben körülöttünk minden milyen csodálatosan fejlődik. Nyilván a közvetlenül érdekelteken – pedagógusokon és tanulókon – kívül kevesen tudunk róla, hogy nem csupán édes anyanyelvünk, de annak tudománya, a magyar nyelvtan is mekkora fejlődésen ment keresztül, mióta elhagytuk az akkor még eleminek becézett általános iskola padjait. Én is csak véletlenül tudtam meg.

A napokban kezembe kerültek egy fiatal barátom tankönyvei, amelyekből a dolgozók gimnáziumában szívja magába immár a középfokú tudományt. Eleinte szórakozottan lapozgattam bennük, mindaddig, míg rá nem bukkantam a magyar nyelvtankönyvre. Bár nem számítottam rá, hogy éppen ez a könyv bármilyen különleges élményt fog nyújtani – lásd fentebb elmondott önkritikámat – mégis belelapoztam.

Már az első oldalon jólesõ megelégedéssel értesültem arról, hogy nyelvünk fejlődésének keretében ábécénk is bővült éspedig a

„dz" és „dzs"

új magyar betűkkel.

Minthogy szeretem az elméletet összekapcsolni a gyakorlattal, rögtön elkezdtem töprengeni, milyen magyar szavakat ismerek, amelyekben ez a két-két betű egy-egy betűvé változik. Fáradozásaim jutalma nem is maradt el:

„Pedz, bodza, lándzsa, findzsa"

kiáltottam fel diadalmasan. Örömömet csak egy körülmény rontotta le: kiderült, hogy a szegény „x"-et kizárták a magyar ábécéből és csak póttagként jöhet figyelembe egyes idegen szavak használata esetén.

Mély tisztelettel bár, de ez ellen óvást kell emelnem, mert azon az alapon, ahogy a „dz" és a „dzs" egy-egy magyar betű lett, az „x"-nek is ott a helye a magyar ábécében. Csak példaként említem meg a

„soxor" és „tyúxem"

szavakat, amelyekben félreérthetetlenül fellelhető az iksz betű.

Arra az engedményre hajlandó vagyok, hogy az iksz helyett alkossuk meg a „ksz" betűt. Teszem ezt azért, mert egy esetleges „iksz" kontra „ksz" vita, vagyis az „i" betű használatának vagy elhagyásának kérdése bizonyos középkori klerikális viták emlékét idézi fel.

Nem hagyhatom viszont szó nélkül, hogy az új magyar ábécéből még több fontos betű ma is hiányzik. Így a kettőzött „c" vagyis a

„cc" betű, (lásd: „eccerű" és „naccerű" szavainkat)
a „ja" és „ju" betűk, (fijam, márcijus)
és a „bz" betű (kobz).

Szó lehetne a „gk" betű bevezetéséről is (pl. fogkefe), de ezen gondolkozni kell, mert ezzel már a „kk" formában próbálkoztunk („fokkefe" – ha jól emlékszem akkor volt ez, mikor az „utca" váratlan fordulattal „ucca" szóvá változott), de nem túlzottan vált be.

Mindenesetre kutatómunkámat továbbfolytatom és ha újabb „naccerű" felfedezéseket teszek, közölni fogom a Magyar Tudományos „Akadémijával".

Brand István

Nemecsek-ország

A „Daily Express"-ben olvastunk érdekes adatokat az ausztráliai hadseregről. Eszerint ennek a hadseregnek 9997 közlegénye van, 7118 altisztje és 5093 tisztje (hadnagytól tábornokig). Ha még egy kicsit emelik a tábornoki kar létszámát, rövidesen minden ausztrál közlegényre másfél feljebbvaló jut.

Hiúság

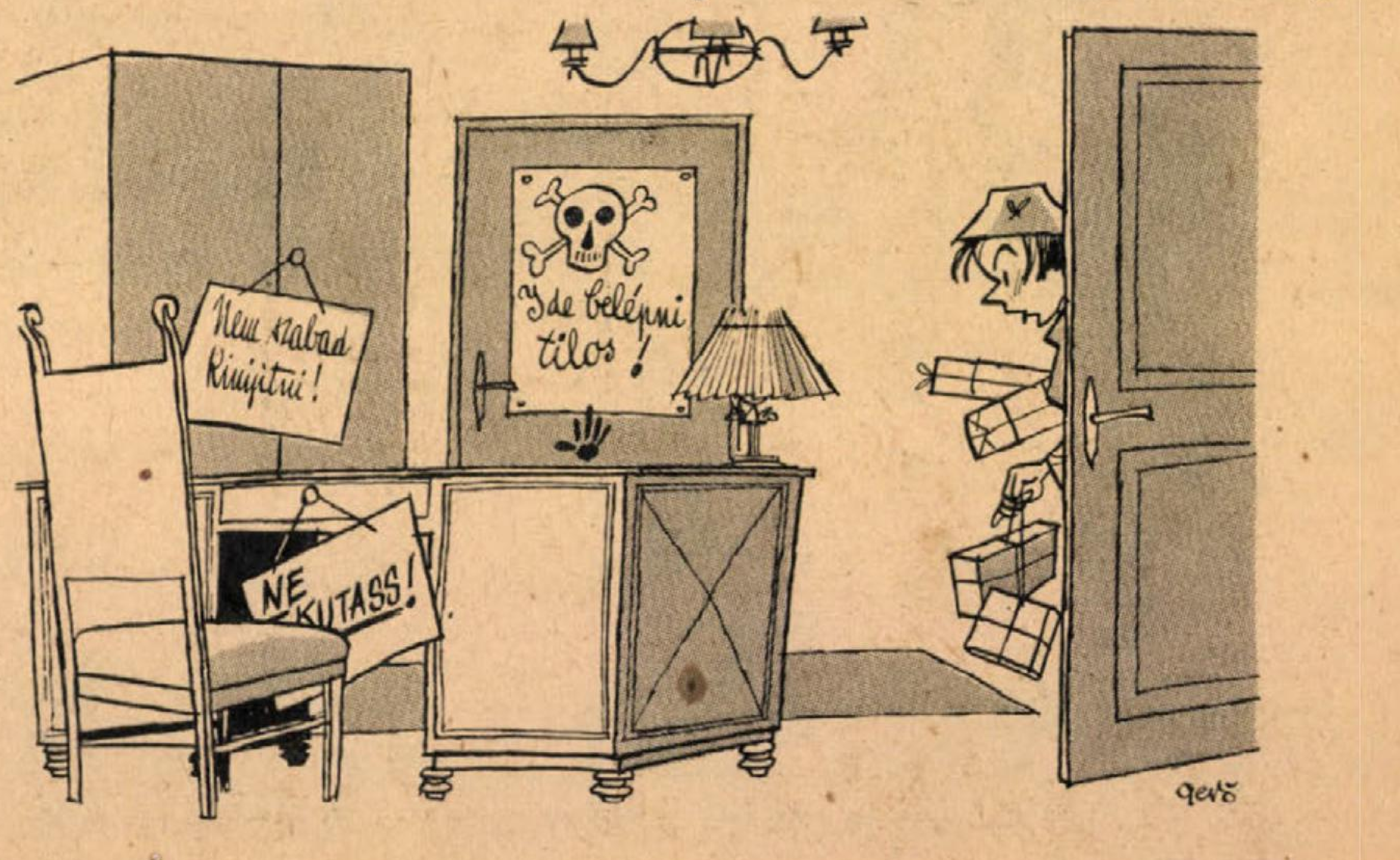
Mr. James Pastell, lutoni lakos – mint a „Daily Mirror" című angol lapban olvassuk – 103-ik születésnapján levágatta szép hosszú szakállát.

– Miért vágta le? – kérdezték tőle.

– Öregít – felelte a rátarti férfi.

Karácsony előtt

Gerő Sándor rajza

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Egyszer eljött hozzám egy falumbeli ember. Agrárproletár volt ő is, jó ideig együtt dolgoztunk.

– Nézd, István, – kezdte –, tudod, hogy mennyire szeretem a lovat, hiszen huszár voltam. Még mindig úgy hívnak a faluban, hogy „a huszár", pedig van becsületes nevem is. No, én nagyon szeretnék egy lovat. Mondtam is a faluban a társaimnak, de azok kinevettek.

– Mit mondtak? – kérdeztem a huszártól . . .

– Hát azt, hogy akkor lesz nekem lovam, ha a falunkban búcsú lesz és a körhintások falovat hoznak. Ugye nem igaz, István?

– Előfordulhat, hogy előbb is lesz lovad –, válaszoltam, mire ő megkérdezte:

– Úgy tudom, hogy te most földművelésügyi miniszter vagy.

– Az vagyok.

– Csak úgy kérdeztem . . .

Másnap intézkedtem, hogy a nyugatról visszakerült és a komáromi méntelepre érkező lovakból adjanak egyet a „huszárnak", aki akkor újgazda volt.

Azóta, ahányszor csak Szőnybe megyek, mindig eljön megköszönni a lovat. Igaz, ilyenkor megkínálom egy-egy szivarral és néhány pohár borral.

Legutóbb megjegyezte:

– Te István, olyan jó ez az elnöki szivar! Öröm szívni . . . Miért nem jössz te gyakrabban Szőnybe?

De nemcsak volt agrárproletár társaim látogatnak meg, hanem néha előfordul, hogy volt munkadóim közül is jönnek hozzám. Volt egy gazdám, módos paraszt, aki nagyon rendes ember volt. Nagyon szeretett vadászni és nemrég belépett egy termelőszövetkezetbe, ahol a határ őrzésével bízták meg. Feladata volt az is, hogy a kártevő vadakat elriassza. Gondoltam, neki ajándékozom azt a puskát, amelyet olyasvalakitől kaptam, akire közben nagyon megharagudtam. El is küldtem neki a puskát. Nemsokkal később feljött Pestre megköszönni, de folyton magázott engem.

Mondtam neki, hogy: „László bácsi, ide többé be nem teszed a lábad, ha továbbra is magázni akarsz." Erre ráállt a szája a „te"-re, beszélgettünk egy ideig, aztán meghívtam vadászni vadkacsára.

– Éjszaka itt alszol nálam és hajnalban indulunk a vadászatra.

Éjfél tájban látom, hogy a tükörhöz sompolyog, felgyújtja a villanyt és nézi magát. Hajnalban megint a tükör előtt állt.

– Mit nézel, László bácsi? – kérdeztem.

– Azt – válaszolta szomorúan –, hogy bizony még mindig olyan kulák kinézésem van . . .

Dobi István

Hogyan lehet átmenteni a december 30-án felvett fizetést január 2-ig?

Kaján Tibor rajza

1. Ruháit adja be a Patyolathoz
2. Vegyen be háromszoros altatót
3. Kölcsönözze ki a pénzét uzsorakamatra
4. Kérje a fizetését ötfilléresekben.

Reklám

Szűr-Szabó József rajza

Dráma a borbélynál

– Ha elvágja a torkomat, akkor is les volt!

Eisenhower,

Erdei Sándor rajza

akit mindenütt tárt marokkal várnak ...

B.B.

Ha azt mondom: V. H., senkinek sem jut eszébe Victor Hugo, ha azt mondom: E. Z., ki gondol Emile Zolára? De ha azt mondom B. B. – mindenki tudja, hogy Brigitte Bardot-ról van szó, a híres francia filmsztárról.

B. B.

Van-e, ki e két kezdőbetűt nem ismeri?

Azt hiszem, nincs. Aki újságot olvas, az ismeri ezt a két betűt, hiszen lapjaink gyakran foglalkoznak B. B. kisasszonnyal, képben és szövegben egyaránt.

Számításaim szerint:

586-szor láttam a fényképét,

128-szor olvastam róla, hogy milyen tehetséges,

128-szor olvastam róla, hogy nem a tehetségével, hanem a bájaival éri el sikereit.

128-szor olvastam róla, hogy nemcsak tehetséges, de szép is, és nemcsak szép, de gyönyörű is,

2387-szer foglalkoztak B. B.-vel kis hírekben. Ezekből megtudtam, hogy mivel tölti a szabad idejét, milyen filmet forgat, melyik testrészét mutatja meg ebben vagy abban a filmben és hány másodpercig, kinél volt vizitben, milyen cipőt, kalapot hord satöbbi, satöbbi.

86-szor láttam estélyi ruhában,

120-szor fürdőruhában,

94-szer rongyokban,

100-szor ingben és

186-szor majdnem glóriában.

Csak filmen nem láttam még. Egyszer sem.

(m. gy.)

KÜLÖNÖS BIRÁLÓK

Egy nagy-orrú azt mondja, hogy: „kövér vagyok".
Egy kopasz meg: „jó dagadt vagy!" imígy gagyog.
Egy szívbeteg állítja, ha le nem fogyok,
egyszer ebbe bizonyosan belehalok.
Vigyorog egy hórihorgas: „nagy a hasad",
egy félkövér nekem esik: „szégyelld magad,
minek eszel, minek iszol, így mész tönkre!"
„Hogyan lehetsz ilyen kövér?" szól egy törpe.

Csak a szépek nem szólnak egy árva szót se,
nem faggatnak, hogy a hasam nekem jó-e
s ha én mondom: „ez a sok háj nagyon kínos" ...
Azt felelik: „ugyan, szamár! Így vagy csinos."

Szendrő József

Elavult kiadás

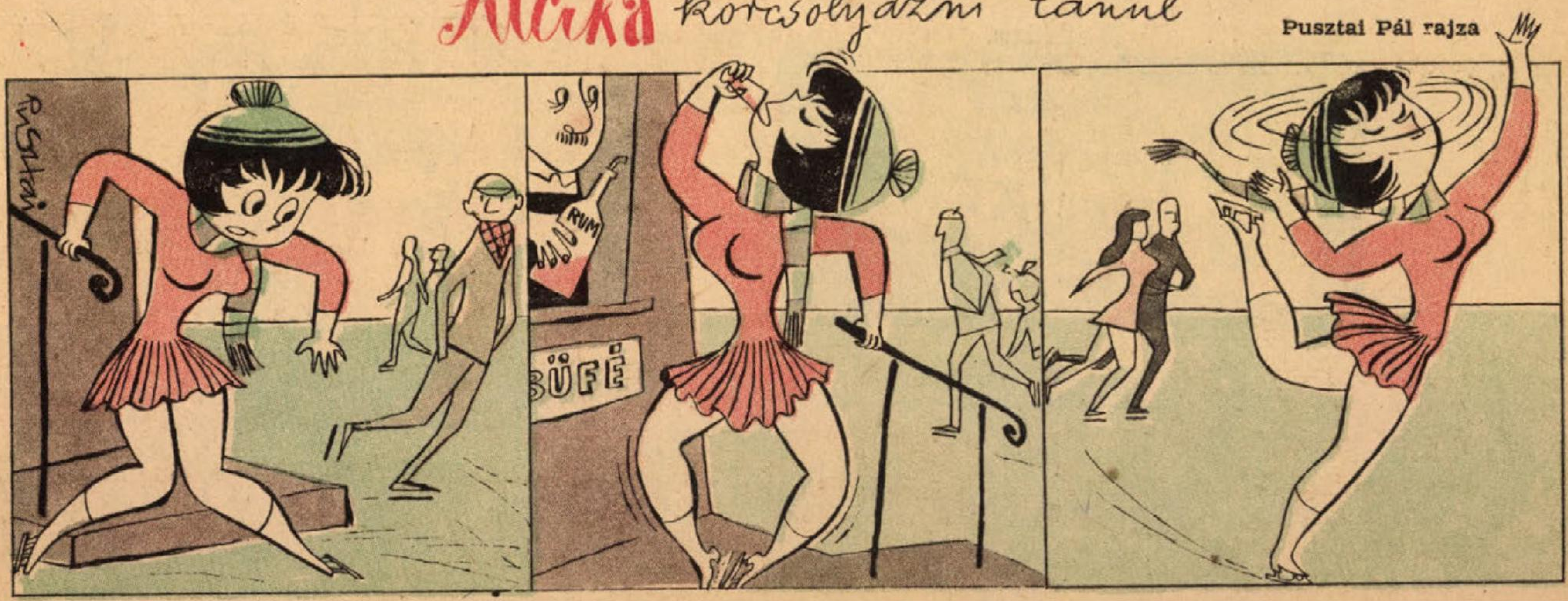
Toncz Tibor rajza

– Az ördög vigye el! Nincs benne se atommag, se ürrakéta, se televizió!

Julcika korcsolyázni tanul

Pusztai Pál rajza

VÍZIÓ

A következő vízióm volt:

Egy hosszú-hosszú utcát láttam magam előtt, azon sétáltam én, emelt fejjel, méltóságteljesen, ahogy szoktam. Hirtelen felbukkant előttem egy hamvas arcú, szemtelen orrú, nyakigláb csitri.

– Bácsi kérem – szólalt meg kedvesen. – Nem cseréli el a nadrágját? Adok érte egy pepita golfnadrágot...

– Minek kell magának a nadrágom? – kérdeztem álmélkodva.

– Ilyen színű nadrágom még nincsen – felelte a leánygyermek. – A gyűjteményembe kellene. Odaadja a bácsi egy meggypiros, sujtásos huszárnadrágért?

– Nem adom! – kiáltottam dühösen és ijedten elszaladtam. Futás közben beleütköztem az én Lipták barátomba, aki, mint mindig, most is elegáns volt, mintha skatulyából húzták volna ki: nyúlszőr kalapot viselt, nyakán kifogástalanul megkötött, keresztcsíkos nyakkendőt, kabátjáról látszott, hogy elsőosztályú szabónál készült, kezén szarvasbőrkesztyű – de nadrág nem volt rajta. Kabátja alól kilátszott a pironkodó, csupasz lába.

– Elfelejtettél nadrágot felvenni! – szóltam rá megdöbbenve.

– Dehogy felejtettem! – vallotta be Lipták szégyenkezve. – Egy bűbájos fiatalasszony elkunyerálta tőlem. Nem volt szívem nemet mondani neki, tudod, milyen vajszívem van! Épp az én nadrágom hiányzott a gyűjteményéből...

– Nadrágot gyűjt? – hüledeztem. – Minek az neki?

– Hát te nem tudod? – csapta össze a kezét. – Kitört a nadrággyűjtési láz. Mindenki nadrágot gyűjt. Tudok egy gimnazista lányról, aki egészen rövid idő alatt hetvenhét nadrágot szedett össze. S milyen nadrágokat! Van közöttük bőrbricsesz, tornanadrág, porcelán nadrág, kord-nadrág, cejg-nadrág, bőszárú gatya, tengerész pantalló, tiroli nadrág, cowboy nadrág, szoknyanadrág, harisnyanadrág, páncél-nadrág, hátulgombolós nadrág...

– Szal... szalvétát már nem gyűjtenek?

– Az már a múlté! Szalvéta a kutyának sem kell! Apropo, nem adod el a nadrágodat? A kisunokámnak kellene...

– Vegyél az áruházban. Én is ott vettem két évvel ezelőtt...

– Hol élsz te? Nadrágot, áruházban? Mind egy szálig elkapkodták őket. Úgy hallottam, a konfekcióipar többszínű, mintás nadrágokat fog gyártani. Maholnap kijön az első sorozat: magyaros motívumok lesznek rajta. A sorozat hat nadrágból fog állni és a megjelenés napján, a posta, kívánatra, felülbélyegzi őket. Aztán lesz virág-nadrágsorozat, madár-nadrágsorozat, szép épületek-nadrágsor és híres emberek-nadrágsor... Eladod a nadrágod?

– Nem.

– Talán ki akarod vinni a nadrág-börzére? Nem érdemes. Én már voltam ma kinn. Nagyon lanyha a kereslet...

– Nem viszem ki a nadrág-börzére – válaszoltam dühösen. – Hazaviszem a nadrágot, magamon.

Mégsem vittem haza a nadrágot, útközben elcseréltem egy csíkos, német plundra-nadrágra. Otthon boldogan mutattam meg a fiamnak a zsákmányt.

– Plundra? – legyintett csalódottan. – Már van egy belőle... De azért hagyd csak itt, jó lesz cserenadrágnak...

*

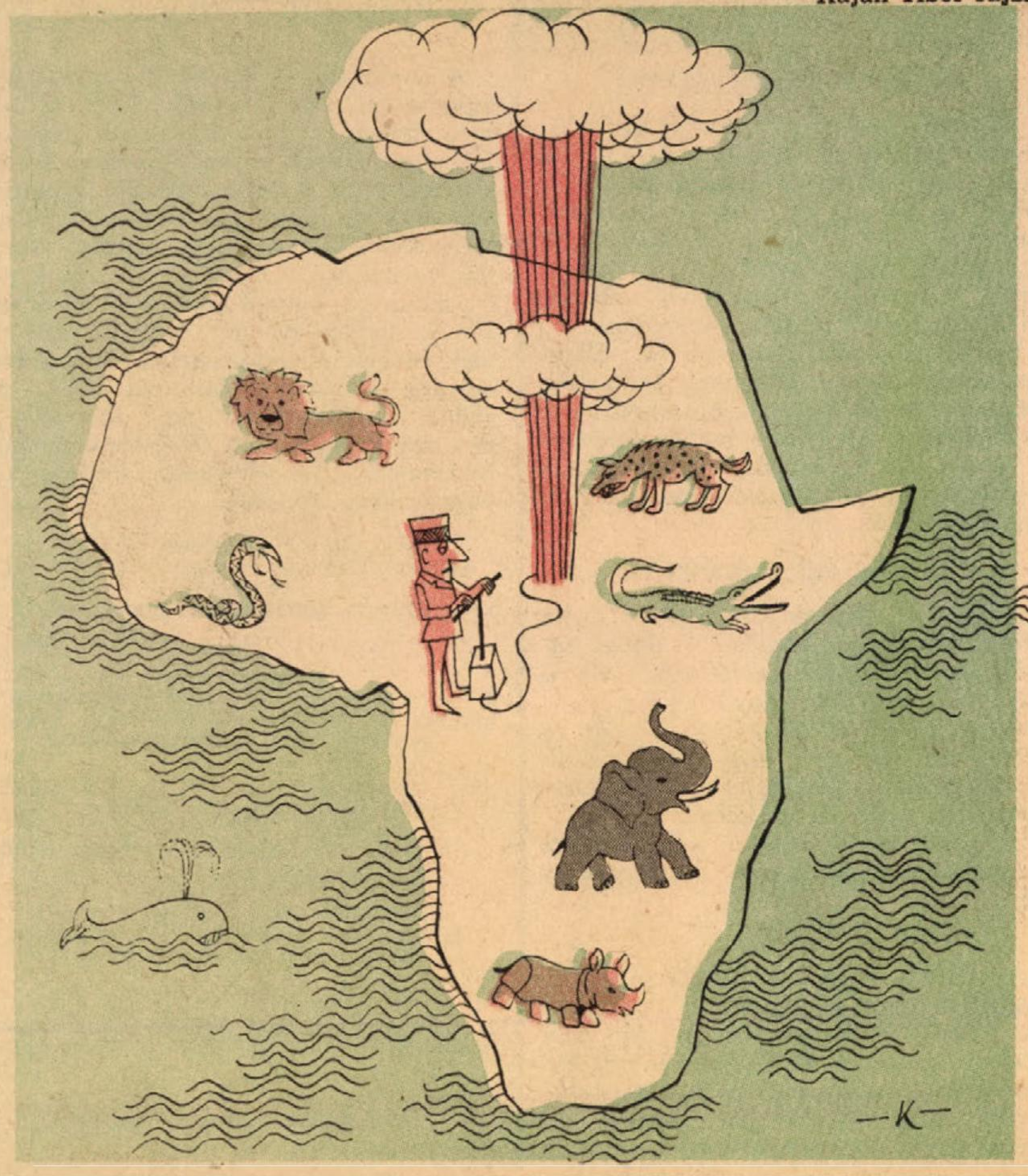
A vízióm itt véget ért, de az aggodalmam nem.

Lehet, hogy ez lesz a jövőnk?

Mikes György

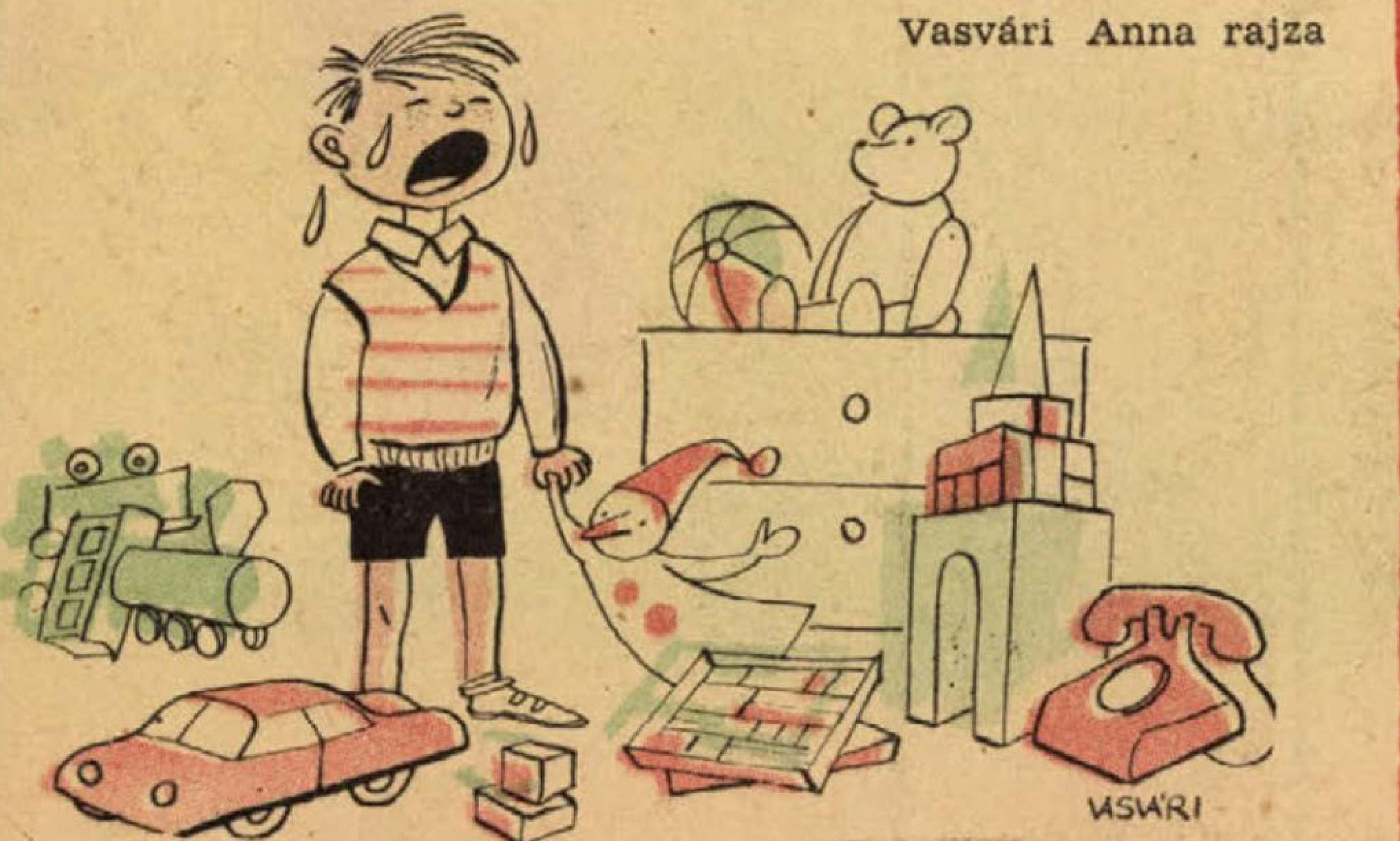
Afrika ragadozói

Kaján Tibor rajza

Törhetetlen játékok kerülnek forgalomba

Vasvári Anna rajza

– Már azt a kis örömét is elveszik az embernek!...

A tudomány nem ismer lehetetlent

Hegedűs István rajza

– Az én papám kibernetikus...

Ezt olvastuk

Képtár a tengerparton?

„A krími tengerparton hatalmas új kiállítási épületet terveznek, amelyben a híres Tretyakov-képtárat helyezik el." – írja hírei között az *Élet és Irodalom.* Ejnyecsak – gondoltuk –, a világ egyik legnagyobb képgyűjteményét a tengerpartra telepítenék Moszkvából? Hiszen ott tizedannyi látogatója sem lenne!

Persze, hogy nem erről van szó. Ellenben arról, hogy a Tretyakov képtár új, hatalmas méretű otthonát Moszkvában, a *Krími-rakpart* közelében fogják felépíteni, mely sokkal távolabb van a Krími-tengertől, mint a budapesti Belgrád-rakpart Belgrádtól.

Még egy rakpart

Színházi hetilapunk közli József Attila ismert fényképét, amelyen a dunai rakodópart lépcsőjén ülve látható. *„Ez a kép akkor készült"* – így a cikk írója – *„amikor József Attila a Dunánál ült és felismerte, hogy ez a nagy folyó a múltat, jelent, jövőt összekapcsoló élet előrehömpölygő áradása valójában."*

Mily szerencse, hogy a költő ihletett pillanataiban éppen kéznél volt egy fényképész!

Kacsa!

Az Ország-Világ egy kis kacsa tragédiájáról számol be képben és írásban, s így informálja az olvasót: *„A kis állat felröppent, egyenest a telefon- és villanydrótok közé, amelyek a nyaka köré tekeredtek."* S látható a képen a szegény kacsa is, amint a kifeszített drótok egyikén függ.

Most már csak az a kérdés, hogy tudott a kifeszített drót a kacsa nyaka köré tekeredni?

Szerénytelen kívánság

A Magyar Nemzet munkatársa az MTK–FTC mérkőzésről írván így kezdi mondókáját: *„A helyzeteket be kell lőni..."* Helyzeteket belőni?

Ne kívánjunk futballistáinktól lehetetlent!

Vonzó hirdetés

A Kisalföld című lap közölte ezt a hirdetést:

KERESSE FEL A GYŐRI KISKER LEÉRTÉKELT BOLTJÁT
Aradi vértanúk u. 2.

Hogy oda ne rohanjunk!

dr. Árgus

Világtörténelem hirdetésekben

A napokban a Széchényi-könyvtárban lapozgattam régi újságok között, s azt tapasztaltam, hogy a hirdetések gyakran többet mondanak egy-egy történelmi korszakról, mint a legmagvasabb fejtegetések. Valóban fölösleges sokkötetes világtörténelmen átrágnunk magunkat, végtelen hosszúságú fejezeteket olvasni a peloponnézoszi háború gazdasági hátteréről akkor, amikor néhány korabeli sajtótermék hirdetései a történelem fontos eseményeinek rövid áttekintését adják. Az alábbi hézagos összeállítást kísérletképpen ajánlom fel a Történelemtudományi Intézetnek. A következő hirdetéseket vágtam ki a lapokból:

Megnyílt az új égitest, a Föld! Eszményi fekvés, kellemes légkör, új vezetés! A művelt élőlények találkozóhelye!

*

Ön gerinctelen? Rövid idő alatt magabiztos, gerinces magatartást sajátíthat el evolúciós kurzusainkon, esti tanfolyamainkon

*

Tanuljunk szépen, könnyen, egyenesen, két lábon járni! Mozgásművészeti Iskola

*

A neandervölgyi kőbalta fogalom. Bemutatás, nagy választék, jótállás. Óvakodjunk az utánzatoktól!

*

A vaskorszakra való áttérés miatt kő- és bronzszerszámok mélyen leszállított áron!

*

Barlangleválasztást vállalok

*

Jön! Jön! A jégkorszak! Ne felejtsen el jégkárbiztosítást kötni!

*

Piramisépítéshez segédmunkások felvétetnek! Előnyös munkakörülmények, természetbeni juttatások!

*

Tanuljon nyelveket a bábeli toronyépítkezések Linguafon-tanfolyamain

*

Magas jutalmat fizetek annak, aki feleségem, Heléna nyomára vezet Menelaos (Sparta, postafiók 99)

*

Háborúból visszamaradt elefántok jutányos áron eladók. Érdeklődni lehet Hannibálnál.

*

Népvándorlást kifogástalanul lebonyolít az Európai utazási iroda. Társasutazások a világ minden részébe.

Középkori trubadúr megismerkedne várúrnővel. Házasság lehetséges.

*

Arany és ezüst ajándéktárgyak Pizarrótól!

*

Bármilyen nyomdai munkát vállal Gutenberg.

*

Bontásból származó építőanyag eladó. Érdeklődni lehet a Bastille portáján.

*

Férjhez menne művelt, csinosnak mondott elvált asszony, volt császárnő. Fényképes ajánlatokat „Josephine" jeligére.

*

Mindenféle gyarmatáru kapható. Bővebb felvilágosítás a Cityben, London.

*

Világháborút csak szakembertől! Made in Germany.

*

Használt űrrakéta igényesnek eladó.

*

Ismerje meg a naprendszert! A Kozmosz-utazási iroda kedvezményes társasutazásokat indít a Plútóra.

*

Kihűlt a Föld? Járjon gyapjú alsóruhában!

*

Oppardon, most látom, hogy véletlenül későbbi újsággyűjteményekből is szedtem ki hirdetéseket. Nem baj, ezekből a hirdetésekből a jövőt lehet megismerni, anélkül, hogy utopisztikus fejtegetésekkel untatná magát az ember.

Feleki László

Öreg ember nem vén ember

Winston Churchill, az angol politikusok nesztora, 85. születésnapján belátogatott az Alsóházba, amelynek több mint félszázad óta tagja. Amint a folyosó egyik pamlagán ülve hatalmas szivarját szívta, néhány lépésnyire tőle, két fiatal képviselőtársa halkan beszélgetett róla.

– Még mindig jól bírja magát – vélte az egyik.

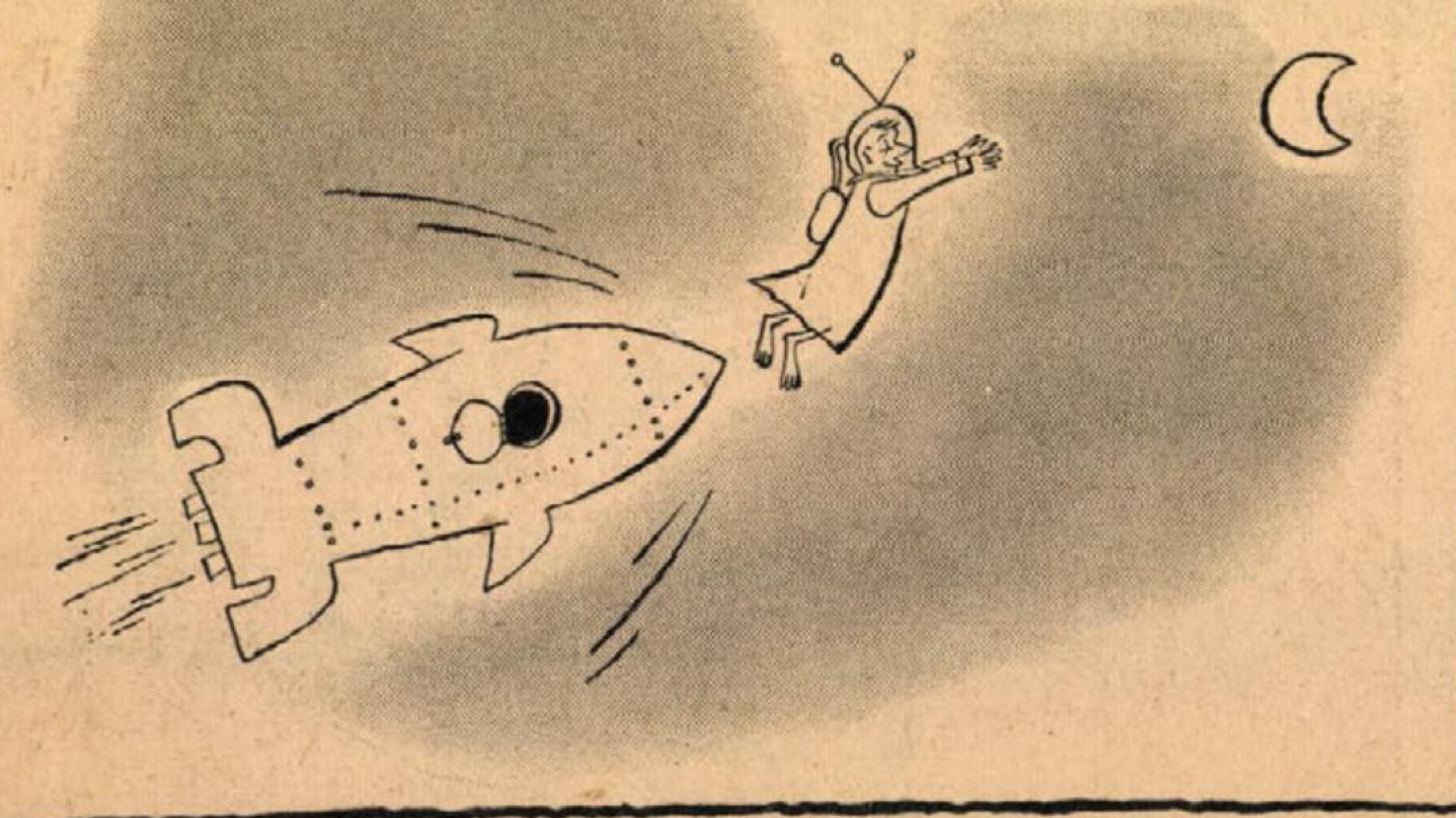
– De már egészen szenilis – szólt a másik.

Mire Churchill feléjük fordult és csendesen megjegyezte:

– Azonkívül töksüket vagyok.

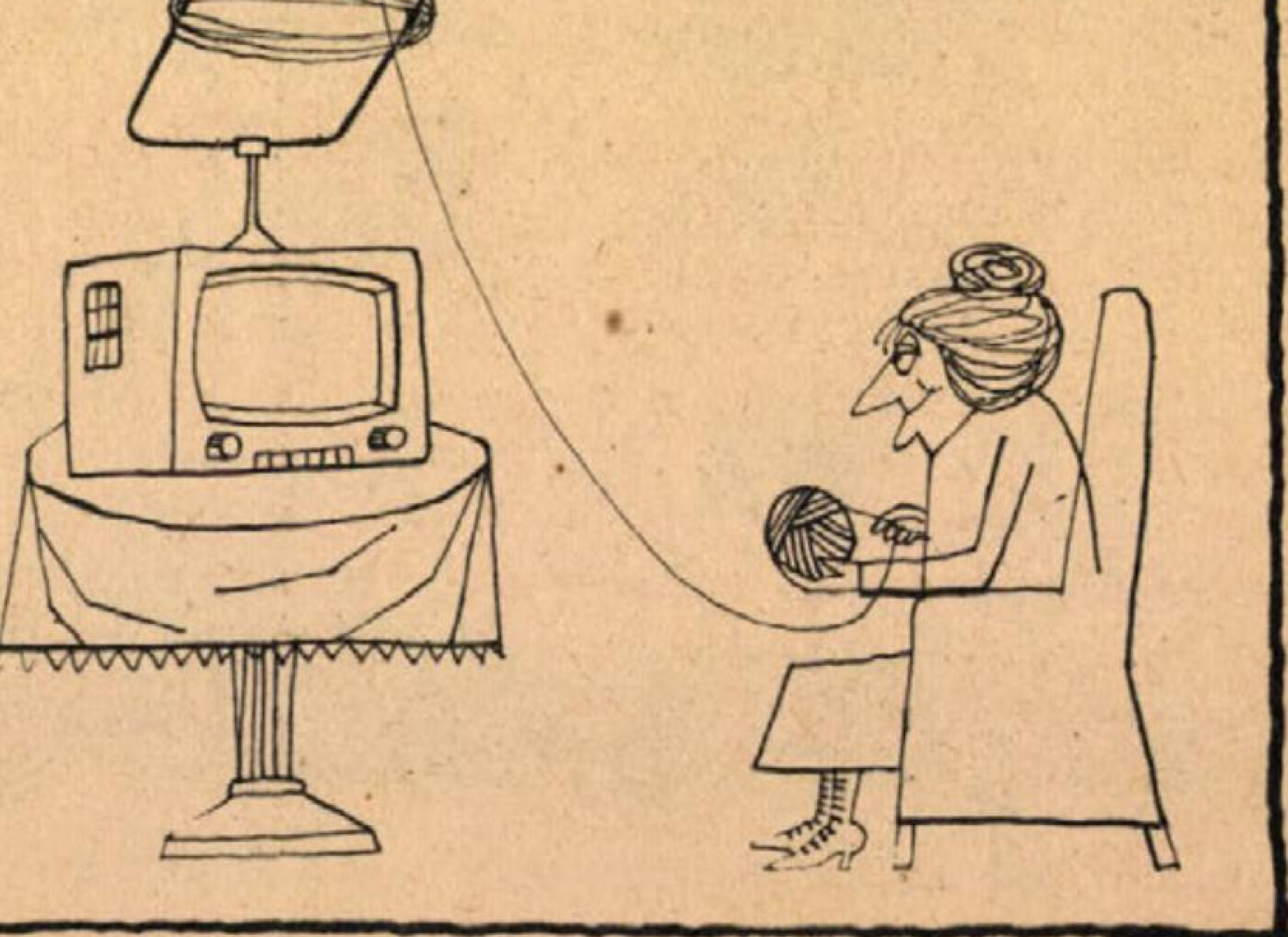
Vonzerő

Toncz Tibor rajza

Mire jó a televízió?

Kaján Tibor rajza

Disszidensek egy ausztriai börtönben

Gerő Sándor rajza

– Nem azért mondom, de Magyarországon egy ilyen betörésért két évnél többet nem kapott az ember és a koszt is jobb volt a Markóban . . .

A titok nyitja

Az elmúlt napok egyikén korán érkeztem haza, s gondoltam, míg a feleségem is megérkezik, sütök magamnak egy tálra való krumplit, mert igen szeretem azt. Betettem tehát a sütőbe néhány szem burgonyát, majd szobámba tértem és egy fél óra múlva kinéztem a krumpliért. Határtalan meglepetésemre egy kis beiglit találtam a burgonyáim helyén.

Mindjárt arra gondoltam,

hogy a szomszédasszony, ki gyakran szokott bejárni hozzánk, mert nincsen neki sütője, közben bejött a konyhánkba, kivette a burgonyáimat és betette a beiglijét. Bosszúsan nekiláttam hát – most már nem volt türelmem ismét a sültkrumplira várni – hogy hagymás rántottát készítsek magamnak. Felszeleteltem egy nagy hagymát, zsírt tettem alá és keverni kezdtem a tűzön. A hagyma gyorsan barnult a zsírban, s közben egyre különösebb alakzatot öltött és édeskés illatot árasztott. Megkóstoltam: szakasztott olyan volt, mint a diósbeigli töltelékе. Izgatottan rá-ütöttem a tojásokat, mindjárt körülformázták a lábosban levő tölteléket és másodpercek alatt kialakult a legformásabb diósbeigli körvonala.

Az eseményt rossz idegállapotomnak tulajdonítottam, ezért a konyhaajtón távozva, egy másik szomszédomhoz igyekeztem, a neves idegorvoshoz. Beléptem hozzá és hátrahőköltem: az idegorvos a konyha kövén térdepelt és buzgó imádságba volt merülve. Tűzhelyén egy mákosbeigli készült éppen el, még meleg volt. Az idegorvos, felemelve fejét, észrevett, s ekkor ezt suttogta: – Csoda! Csoda történt!

Miután magához tért, szaggatottan mondta el, hogy ő, nőtlen ember lévén rendszeresen főzőcskézik, s az előbb is egy zellerkrém-leves elkészítéséhez fogott, mely a szeme előtt alakult át mákosbeiglivé.

Szó nélkül eltávoztam tőle és magamban igen megnyugodtam. Most már tudom, hogy Karácsony és Újév előtt mindenből beigli lesz. És én most már csak kacagom a háziasszonyokat, kiket nap nap után látok zöldséges kosarakkal, hússal és hallal megrakottan jönni a vásárlásból.

Ők még nem tudják, hogy mindenből beigli lesz!

(Somogyi)

Hegyesorrú cipő a divat

Várnai György rajza

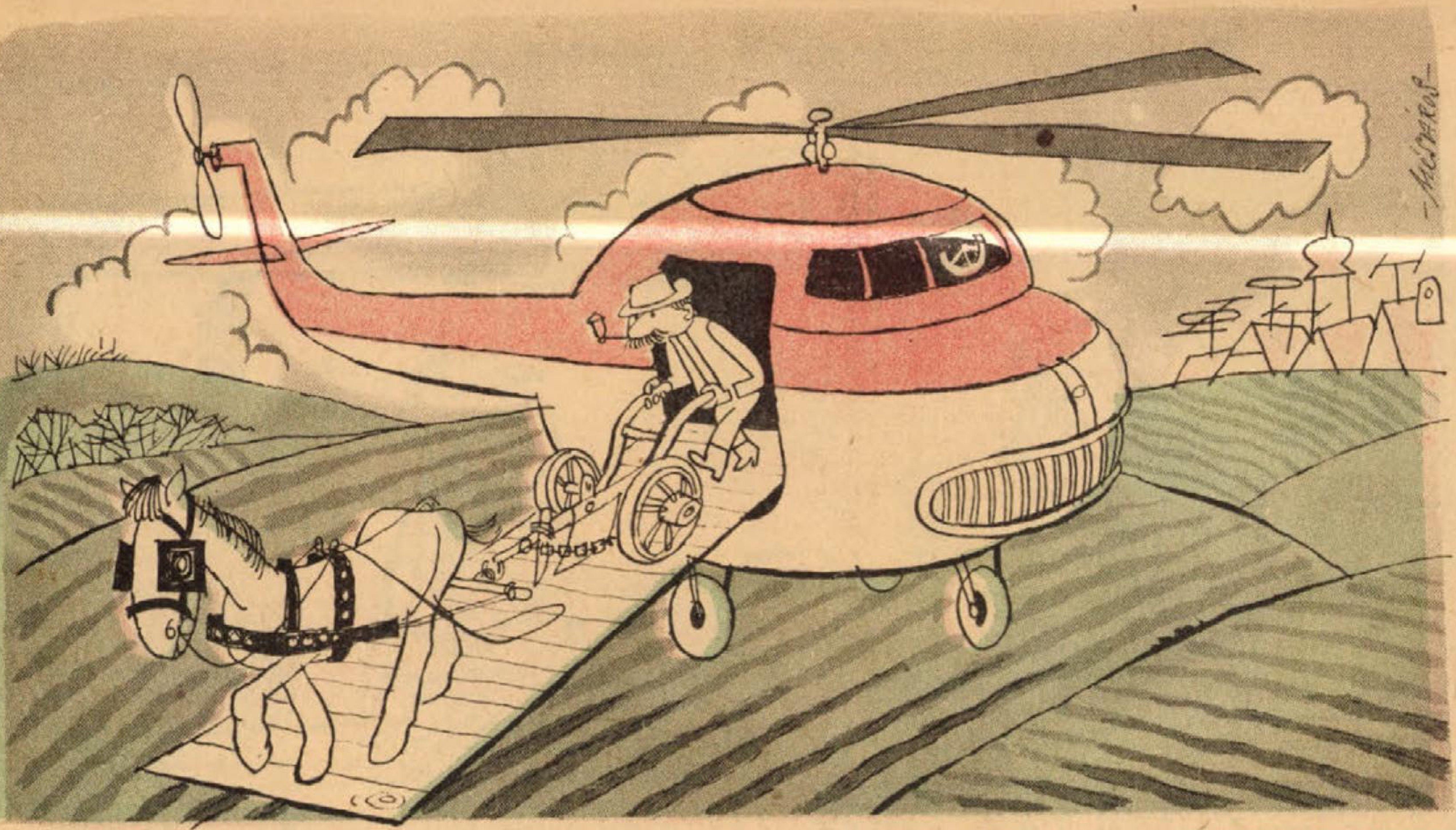

Ismét aktuális

Szür-Szabó József rajza

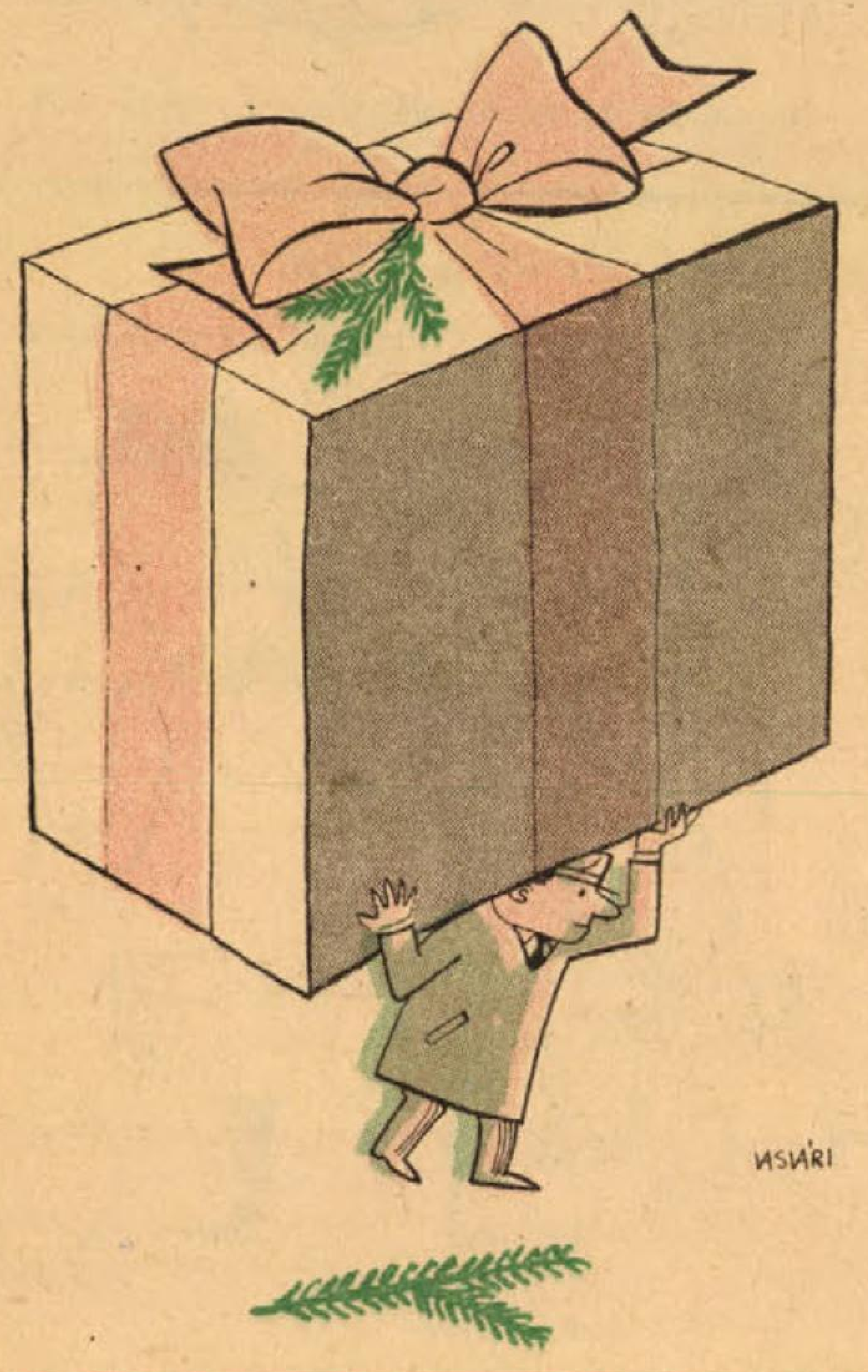
– Hol lehet az a cikkem, ami tavaly megjelent a rossz gyerekjátékokról?

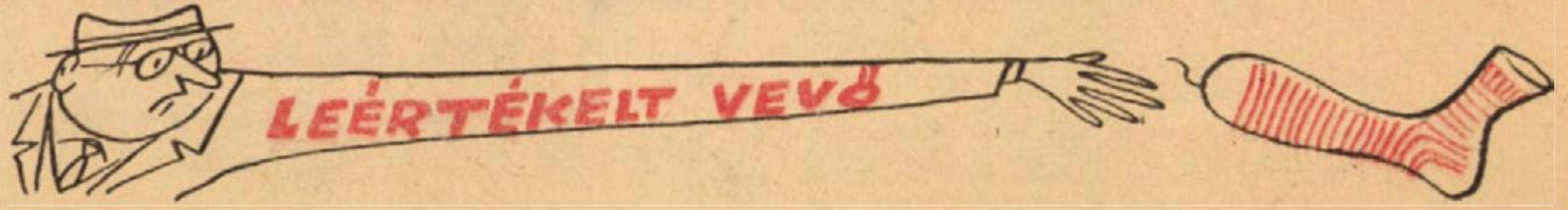

Egyenlőtlen fejlődés

Mészáros András rajza

Karácsonyi Atlasz

Beléptem a reprezentatív divatszaküzletbe. Tiszteletemre felsorakozott a bolt teljes személyzete. A díszbe öltözött üzletvezető rövid beszédben méltatta értékes munkásságomat. Felzengtek a harsonák, egy tanulólány sót és kenyeret nyújtott át, majd az üzletvezető hódolattal érdeklődött, mit óhajtanék vásárolni.

– Egy bokafixes zoknit kérnék – rebegtem elfogódottan.

– Elza kérem – fordult egy tündérszép kartársnőhöz az üzletvezető – szolgálja ki a kedves vevőt!

A gyönyörű lány kihúzott egy fiókot és elém tett egy pár bordó zoknit. – Import áru – suttogta bizalmasan. – Svéd tudósok évekig tartó kísérletezésének gyümölcse. A hylon és a kronlon keresztezése a hykronlon. Nem engedi ki a meleget, nem engedi be a hideget. Tökéletesen felveszi a láb formáját és megszünteti a bokasüllyedést. Ez az évszázad zoknija! Az ára mindössze 185 forint. Becsomagolhatom? – kérdezte a szépség.

– Megmondom őszintén, valami egyszerűbb dologra gondoltam – szóltam elpirulva.

– Már is adom – intett szolgálatkészen az angyal. – Tessék egy pár eredeti frilon. Gyönyörű viselet. A haladó értelmiség zoknija. Káprázatos kivitelben. Az ára csupán 110 forint és 20 fillér.

– Még ennél is egyszerűbbre gondoltam – leheltem a kartársnő felé, miközben eltűntek mellőlem a harsonások és az üzletvezető is kemény léptekkel viszszament az irodába. A kiszolgáló hölgy komor tekintettel mustrált végig:

– Tessék, egy pár ürlon. Dupla szövésű, feltűnően elegáns viselet. Az ára alig 52 forint.

– Még szerényebb zoknit szeretnék – suttogtam mindenre elszántan. Ekkor a kis tanulólány odajött és visszavette tőlem a fogadásnál átnyújtott kenyeret és sót.

A szép eladó kartársnő szeméből mínusz húsz fok hideg áramlott felém:

– Hát akkor, mi kéne, ha vóna?

– Az a 18 forintos bokafix, onnét a második fiókból – nyögtem ki lángvörösen.

Méla undorral dobta elém a zoknit a bájos teremtés:

– Figyelmeztetem, hogy ez közönséges príma minőség.

– Nem baj, nekem megfelel – nyögtem alázatosan. Fizettem és a személyzet megvető tekintetétől porig sújtva, kiiszkoltam a boltból.

Éppen idejében, mert az ajtóban már fenyegetően ott állt a kidobóember.

Galambos Szilveszter

Záróra

Pusztai Pál rajza

– Hát lenne szíve megzavarni őket?

Barkácsoljunk!

Házilag készített Hold-rakéta

Bemutató egyéni gazdák részére

Szür-Szabó József rajza

Hogy ki-ki az ízlésének megfelelő téesz-elnököt választhassa . . .

Egy termékeny író

– Megjelent már az e heti Hegedüs Géza-regény?

Hidegkonyha

Gerő Sándor rajza

– Maga valóságos bibliai csoda, mert maga egyetlen halból négyszáznegyven szendvicset csinált . . .

Kis kirándulás...

– Csodálatos!

Ekként szakadt fel az elragadtatás sóhaja a turisták ajkáról, amikor meglátták maguk előtt a hófedte hegycsúcsot. Többet szólni se tudtak, egyrészt a gyönyörűségtől, másrészt, mert összefagyott a szájuk széle az iszonyú, de feltétlenül egészséges hidegtől. A hegycsúcs valóban csodálatos volt, a csúcsoknak abból a fajtájából, mely alul széles és legfelül csúcsban végződik. A turistacsoport vezetője mindezt oly megejtően ecsetelte, hogy a társaság azonnal a menedékházba sietett.

A megszállott fiatalember azonban mindenáron próféta akart lenni a saját vidékén.

– De hegyilakótársak! Hát nem olyan ez a karcsú csúcs, mint egy pompás nő? Szinte kínálja magát, hogy a birtokunkba vegyük, s a lábainknál heverjen. Csak néhány lépést kell tennünk érte! Az egész potom 1536 méter magas . . .

– Valóban csekélység, ennyit akár féllábon is elugrálunk! – rikkantotta valaki, s máris beszállt az asztal végén megalakult ultipartiba.

Ám az idegenvezető járatos volt a lélek labirintusaiban.

– S a dicsőségről, mely tettünket övezni fogja, még mit se szóltam! – dörögte. – Kései unokáink könnyáztatta orcával emlékeznek meg majd rólunk: íme, a rettenthetetlenek, akik csupasz két lábukkal hágtak fel e csúcsra. S mindössze mennyi e dicsőség ára? Másfélezer méter!

Egy, a kollektív érzésben kevésbé járatos turista azonban ismét megzavarta az áhítatot.

– Nem lehetne ezt rövidebb távon? Nézze: kisebb táv, kisebb dicsőség – azért attól még sírhatnák az unokák . . .

– Hát alkudozhatunk-é pár lépésen, felebarátim? – szólt a próféta hangja. – Nem, soha! zerge lábakon fogunk szökdécselni sikláról sziklára, s vad táncunkhoz a jeges szél fütyül majd muzsikát!

S egyszerre a zerge lábú társaság valóban felszökött, s nekiiramodott. Egyenest a szomszéd helyiségbe, ahol zene harsant, s nem is kellett érte a csúcsra mászni. A turistavezető lelkében egy egész hegyvonulat omlott össze.

Mit tehetett hát? Elindult egyedül a bátor vállalkozásra, mert a kirándulásról neki még jelentést is kellett írnia.

Németh Géza

FELIKS DERECKI:

Ígéretek

Pár nappal ezelőtt vettem magamnak egy öltönyt. A zakó zsebében egy kartonlapot találtam a következő szöveggel:

„Polgártárs! A legkiválóbb minőségű öltönyt adjuk neked. Ki kell elégítenie minden esztétikai és minőségi követelményedet. Észrevételeidet és kívánságaidat juttasd el hozzánk."

Reflexszerűen nyúltam a másik zsebbe. Egészen a könyökömig csúszott a karom, mert nem volt benne bélés.

Eljuttattam kívánságaimat.

Zsemlefogyasztás közben valami keményre haraptam – beletörött a fogam. Kiderült, hogy szándékosan sütöttek a zsemlébe egy fémtáblácskát a következő szöveggel:

„Polgártárs! Süteményeink fogyasztása közben ne feledkezz meg arról, hogy gyártmányaink kiváló minőségűek. De ha véletlenül megfeledkeznél, emlékeztessen rá e kis táblácska. Észrevételeidet és kívánságaidat az igazgató személyesen fogadja."

Fogammal a kezemben elmentem az igazgatóhoz. Aránylag könnyen sikerült elégtételt szereznem. Fogat fogért.

Néhány nappal ezelőtt kéményseprő látogatott el hozzám. Felmászott a tetőre, kicsit kotorászott a kéményben és távozáskor a következő szövegű vizitkártyát adta át:

„Ó, kéményseprők barátja! Szövetkezetünk gyorsan és megbízhatóan végez el minden, a füstjáratok tisztítása körébe vágó munkát. A tiszta kémény fél életöröm. Kellemes pillanatokat kívánunk neked szolgáltatásaink igénybevétele után."

A konyhából csak úgy dőlt a korom és a maró füst. A jókívánságok ellenére sírvafakadtam.

Évek óta ugyanannál a borbélynál borotválkoztam és nagyon meg voltam elégedve. Amikor azonban a minap megpillantottam egy ajtóra szegezett hirdetményt, amelyben a fodrászok avval dicsekednek, hogy ezentúl fájdalommentesen fognak borotválni, széles ívben elkerültem az üzletet, éjszaka pedig azt álmodtam, hogy összekaszabolták az arcom.

Amikor pedig a szomszédos épületben levő tűzoltók kötelezettséget vállaltak a tekintetben, hogy nagyobb gondot fordítanak a fecskendőkre és eloltják a legnagyobb tüzeket is, a város másik végére költöztem.

A minap a szerkesztőség visszautasította néhány tárcámat, csípős megjegyzések kíséretében. Én is alkalmaztam tehát a módszert, egyes termelők példáját követve és soronkövetkező művecskémet az alábbi levélkével láttam el:

„Olvasóm! A legkiválóbb minőségű művet veszed a kezedbe. Olvasd el és őrizd meg unokáid számára és hálás lesz neked az utókor. Háládat és szerencsekívánataidat személyesen fogadom."

Fordította: U. J.

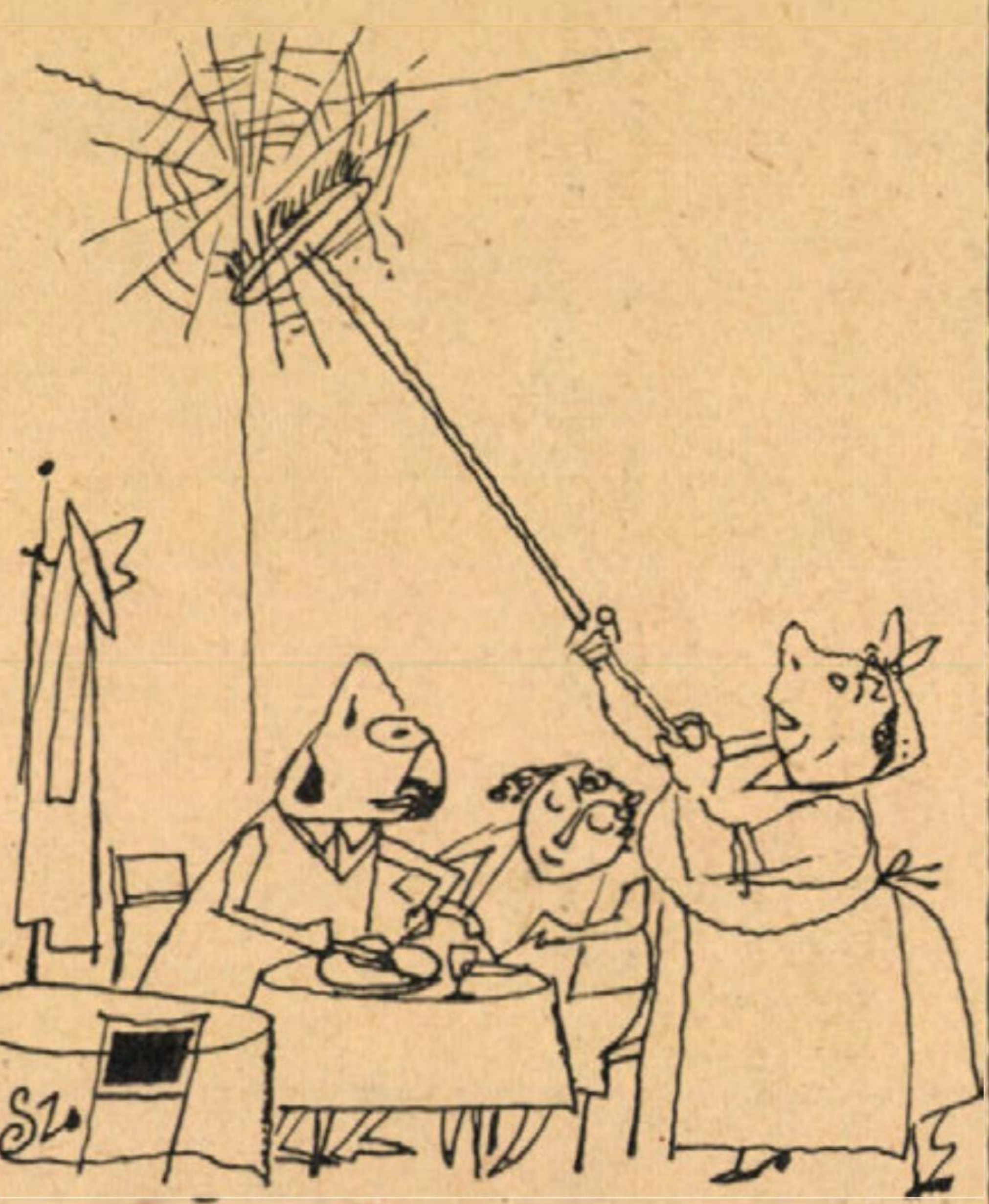
Mai gyerekek

(A moszkvai Krokodilból)

– Mit gondolsz, eljut a kijelölt pályájára? . . .

Vendéglő a mellékutcában

– Ezért szeretek ide járni, itt mindig takarítanak!

Pesti utcán

– Úgylátszik megint tárgynyereménysorsolás volt a lottón! . . .

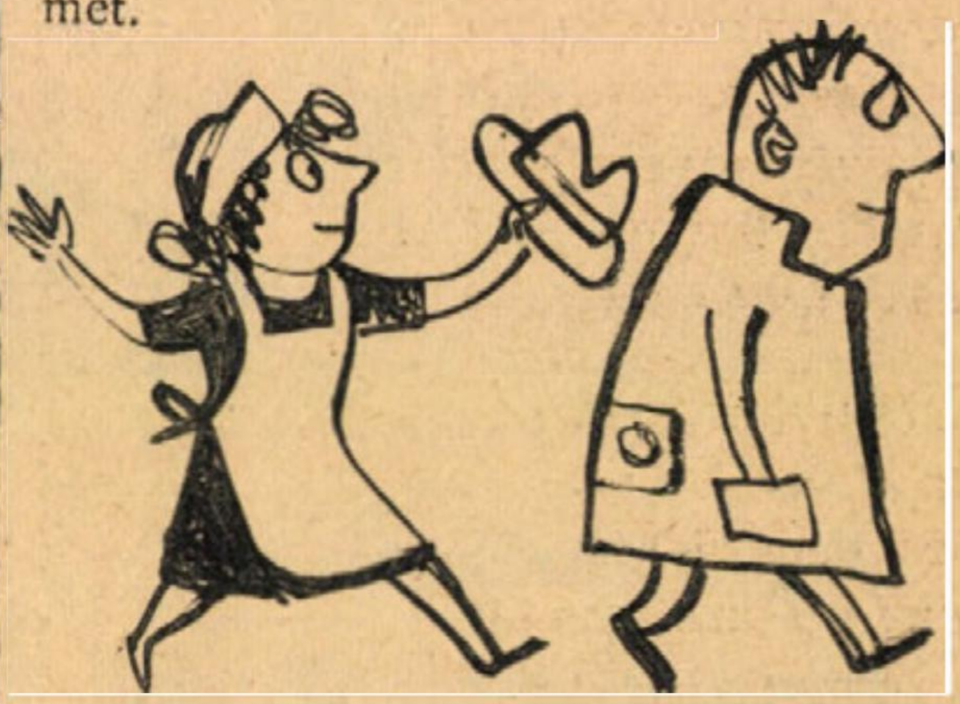
Kalapom, kalapom...

Nyűgössé vált az idő, a kalapnemhordók azon szektája, mely csak tavasztól őszig áztatta naftalin kristályban kalapját, most már elővette, kikefélte, s a fejére tette.

Ez a kalappal való járás a hosszú hónapok kalapnélkülisége után bizonyos rendkívüli állapotokat idéz elő mindennapi életünkben. Kórisme: a megszokottság.

Ezúton köszönöm meg például annak a kedves kis villamoskalauznőnek a nyájasságát, aki kalapomat, melyet kocsijában felejtettem, a Rákóczi téri megállónál utánam repítette.

Köszönöm Jutkának, a Rezeda presszó aranyos kiszolgálójának, hogy esténként mindig utánam hozza, és a fejemre teszi. De még azelőttről külön köszönet illeti a presszó össz-személyzetét, hogy négy napig a vendéglátás tiszta szeretetével hagyta lógni a fogason viharvert fejfedőmet.

Köszönöm sorsomnak azokat a lelkem legmélyéről fakadó lázas töprengéseket, melyek hazulról eljövet jártamban-keltemben „hoztam kalapot, vagy nem hoztam kalapot?" címzetű jelmondattal cirógatnak. És ezzel kapcsolatban legyenek áldottak azok a váratlan örömök, midőn hazaérve kalapomat az előszobában a fogason lógva megpillantom. De legyenek áldottak örökké lelkem azon halk megtorpanásai is, amikor nem pillantom meg, mert ők szülik azokat az izgalmas perceket, midőn fejemet tenyerembe hajtva „hol is jártam délelőtt" nevezetű emlékeimbe visszakutatva, elindulok mint lázas vadonatúj Sherlock, kalapom keresésére, s rövid félnapi hősi küzdelem után egy cipőboltban megtalálom.

És ne nevessen ki, kedves asszonyom, hogy a múltnap nagy zavaromban, a hajamhoz kapkodva, nagyon mélyen megemeltem a fejemet Ön előtt, csak aztán vevém észre, hogy kalapom a bal kezemben lóg.

És ön uram, akinek a Villányi úton lefújta fejéről kalapját a budai szél, én szaladtam az ön kalapja után, azt hittem, hogy az enyémet pergeti a szél. Utol is értem, s akkor ön az én kalapos fejemre mutatott. Hosszan elcsodálkoztam. Hoszszas elcsodálkozásom legyen emlékezetes és elégtétel az ön számára.

Ezúton kérem barátaimat, barátnőimet, ismerőseimet, legyenek elnézéssel, ha cirka a tél közepéig kalapomat a köszönésnél nem emelintem, hanem csak úgy szalutálgatok, mintha nem lenne kalap a fejemen.

Pedig van, csak nem tudom megszokni. A legszívesebben visszatenném a naftalinba, de nem merem, mert most már azt sem tudnám megszokni, hogy a naftalinban van. Mit lehet itt csinálni?

Csurka Péter

Fogas kérdés

A számban kín kínra fogan:
— Jaj, a fogam! Jaj, a fogam!
Éjjel-nappal ezt nyafogom —
átok ül egy odvas fogon.
Rohanok orvoshoz vele,
ne maradjon csak a helye!
Rendelőben sok a beteg,
hangzanak rémtörténetek,
ki, hogy, mit szenvedett, amíg
rendbehozatta fogait.
De — nicsak! — én nem is vagyok
immár beteg, nem fáj a fog!
S mire rámkerülne a sor,
kint sétálok már valahol.

Este belenyilall megint,
másnap délig tűröm a kínt,
délben orvoshoz sietek,
hangzanak rémtörténetek
s mire rámkerülne a sor,
kint sétálok már valahol,
fütyörészek, boldog vagyok:
nem fáj a fog! nem fáj a fog!

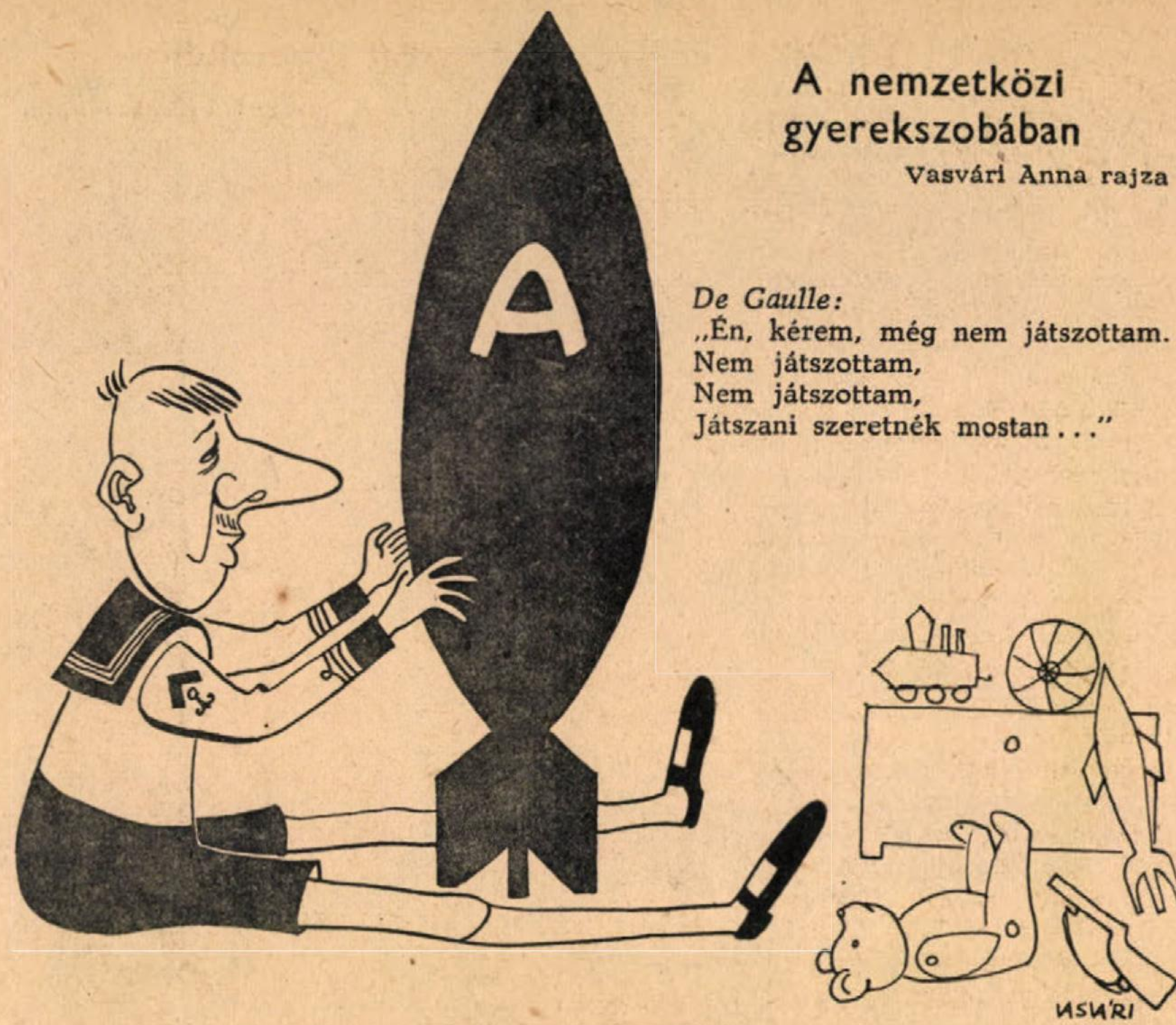
Este belenyilall megint,
másnap délig tűröm a kínt,
fogorvoshoz elsietek,
hangzanak rémtörténetek
s mire rámkerülne a sor,
kint sétálok már valahol, —
és most folyton töröm eszem,
hogyan változtassak ezen?

Ma végre kigyúlt a remény:
lakásom elcserélem én,
olyan házba segít a FIK,
melyben fogorvos is lakik,
akkor aztán ha fáj a fog,
csak a szomszédhoz szaladok,
egy-két percig várakozom
s máris kiáll a fájdalom.
Ugye, milyen ravasz vagyok?
Csak nem fog ki rajtam a fog!

Polgár István

A nemzetközi gyerekszobában

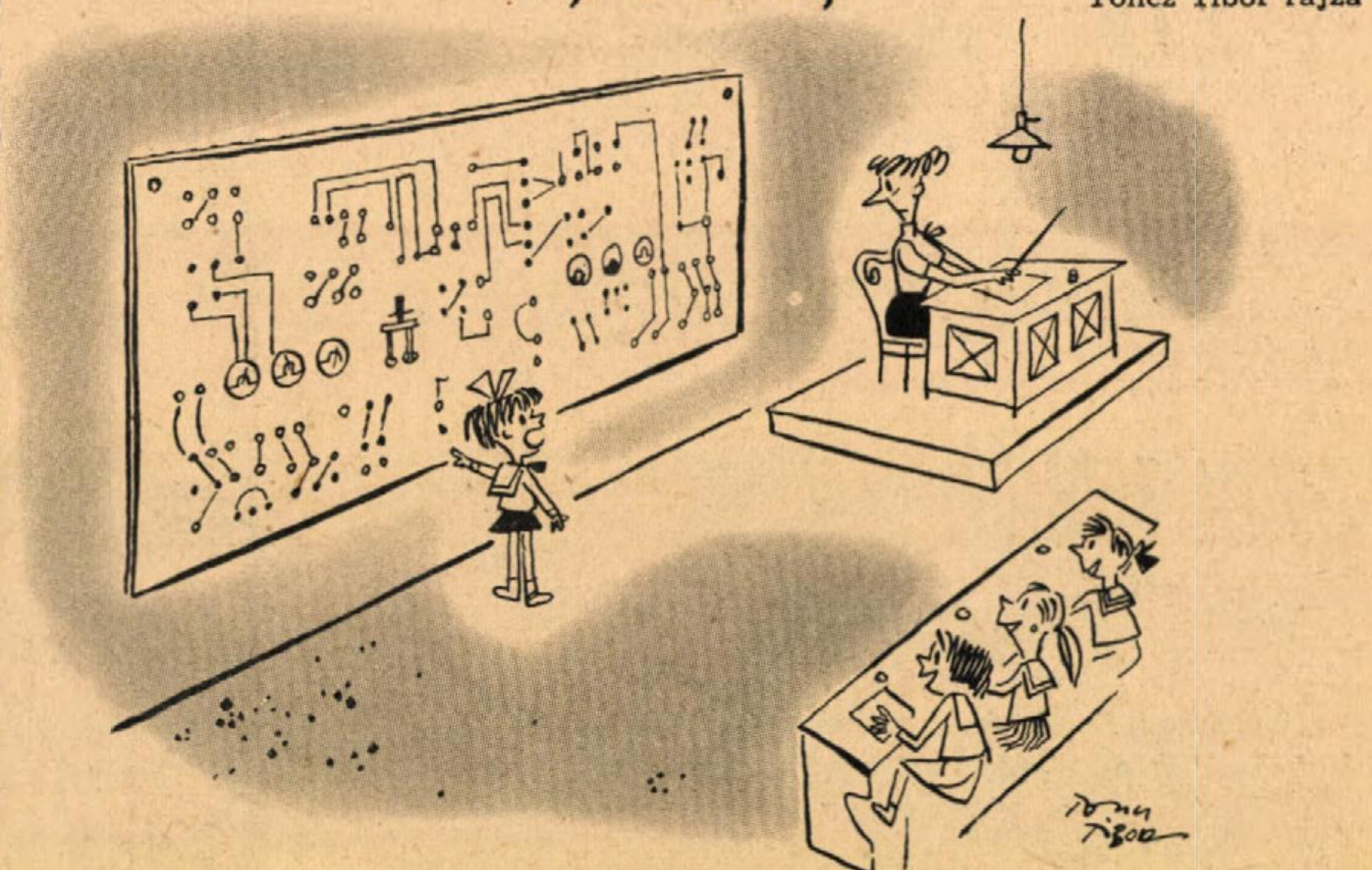
Vasvári Anna rajza

De Gaulle:
„Én, kérem, még nem játszottam.
Nem játszottam,
Nem játszottam,
Játszani szeretnék mostan . . ."

A jövő iskolája

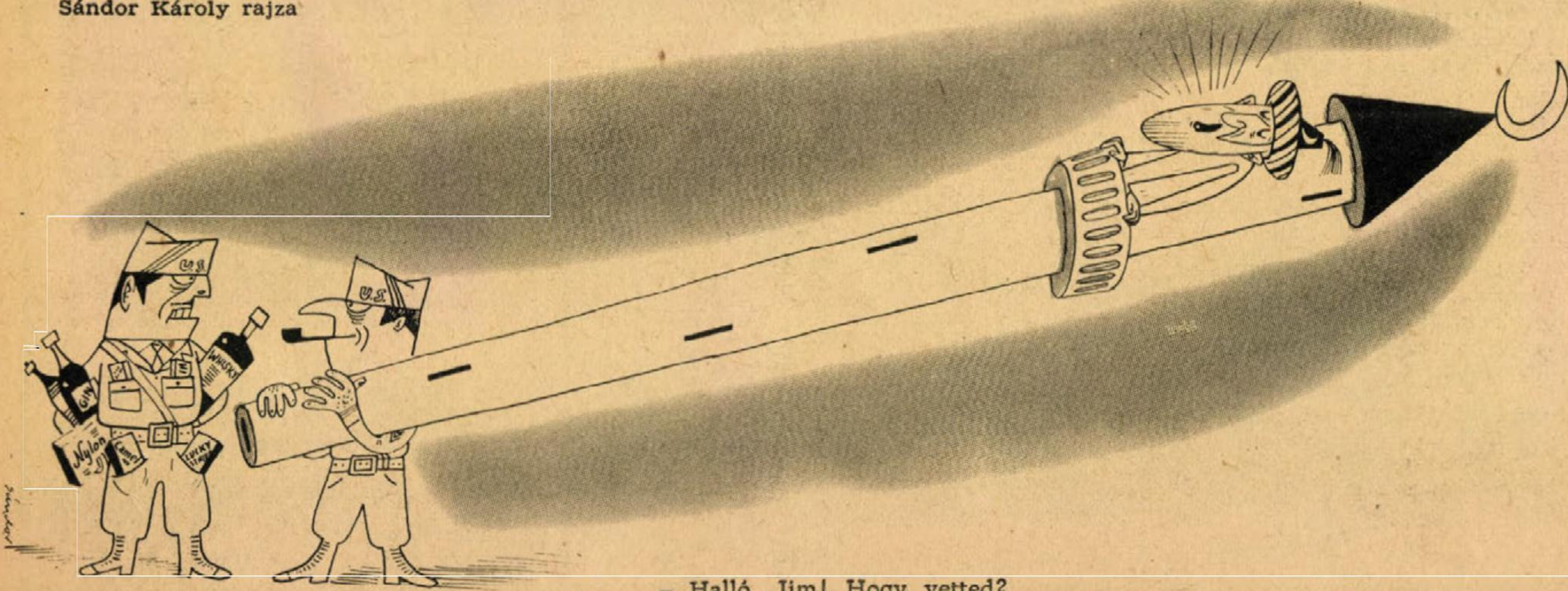
Toncz Tibor rajza

– Tanító néni, kérem, én készültem!

Feketéző amerikai katonák Törökországban

Sándor Károly rajza

– Halló, Jim! Hogy vetted?

Iván és Joe

Pusztai Pál rajza

– Csak nyugodtan, kitartóan, kedves komám, Joe!

– Te Iván, én megfelelő tanácsokkal el vagyok látva, nekem megfelelő hajtóanyag kéne!

Mrs. Peggy Bott londoni takarítónő örömmel újságolta dolgozó társainak és ismerőseinek, hogy 33 000 fontot nyert a totón (football pool). Valósággal körülrajongták. Főnöke vállalta, hogy ünnepélyesen adja át a nyereményt, amint megérkezik.

Nem érkezett meg. Bott asszony nem nyert egy lyukas pennyt sem. Miért csinálta az egészet?

Egy kis szeretetre vágyott...

Montgomery tábornagy a legtöbbet nyilatkozó katonák egyike. Most azt közölte a nyilvánossággal, hogy hadműveletek miatt sohasem látogatta meg a katonakórházakat.

– Nem akartam, hogy a szegény sebesültek leverő látványa fölösleges idegmegrázkódtatásnak tegyen ki. Ez esetleg aláásahatta volna elhatározóképességemet a harc folyamán.

Montgomery szerint tehát egy tábornok akkor őrizheti meg igazán a bátorságát, ha távoltartja magát a háború borzalmaitól.

Disznótorok idején

Hegedűs István rajza

KARÁCSONYI GYEREKSZÁJ

Apukám, vegyünk mandulát...
Vegyünk fügét, ananászt is!
Vegyünk datolyát, mandarint,
Cukorkát és vegyünk mást is...
Vegyünk, apu, sokféle jót
A boltokban és egyebütt...
S ha mindent vettünk, apukám,
Erőt veszünk, hogy megegyük...

Szilágyi György

E heti hirdetéseink

MINDENFÉLE

Van ember, akinek kettős énje van, de olyan is van, akinek egy sincs.

*

A német militaristák rendkívül büszkék hadseregükre. Két világháborúban bizonyították be, hogy *majdnem* legyőzhetetlenek.

*

A takarékos gazdag megvonja másoktól a falatot.

*

A lusta ember azzal védekezik, hogy a minőségi munka híve.

*

A relativitást még félreérteni sem könnyű.

F. L.

NYUGALOMMAL a magasabb tojáshozamért

O. E. Goff, Tennesee vezető baromfiszakembere, érdekes kísérletről számolt be. Ha tyúkoknak rendszeresen idegnyugtatókat adnak, emelkedik a tojáshozam, javul a tojások minősége. Neuraszténiás tyúkoktól ne várjunk sok tojást.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovács kutyát vásárol az állatkereskedésben.

– Aztán mit tud ez a kutya? – kérdi.

– Mit? – feleli a kereskedő. – Például akkorát ugrik, mint a Bazilika.

Kovács hazaviszi a kutyát, de másnap ismét beállít az állatkereskedőhöz:

– Maga csaló! – kiáltja dühösen. – Maga becsapott! Ez a kutya akkorát ugrik, mint a Bazilika? Hiszen ez egyáltalában nem tud ugrani!

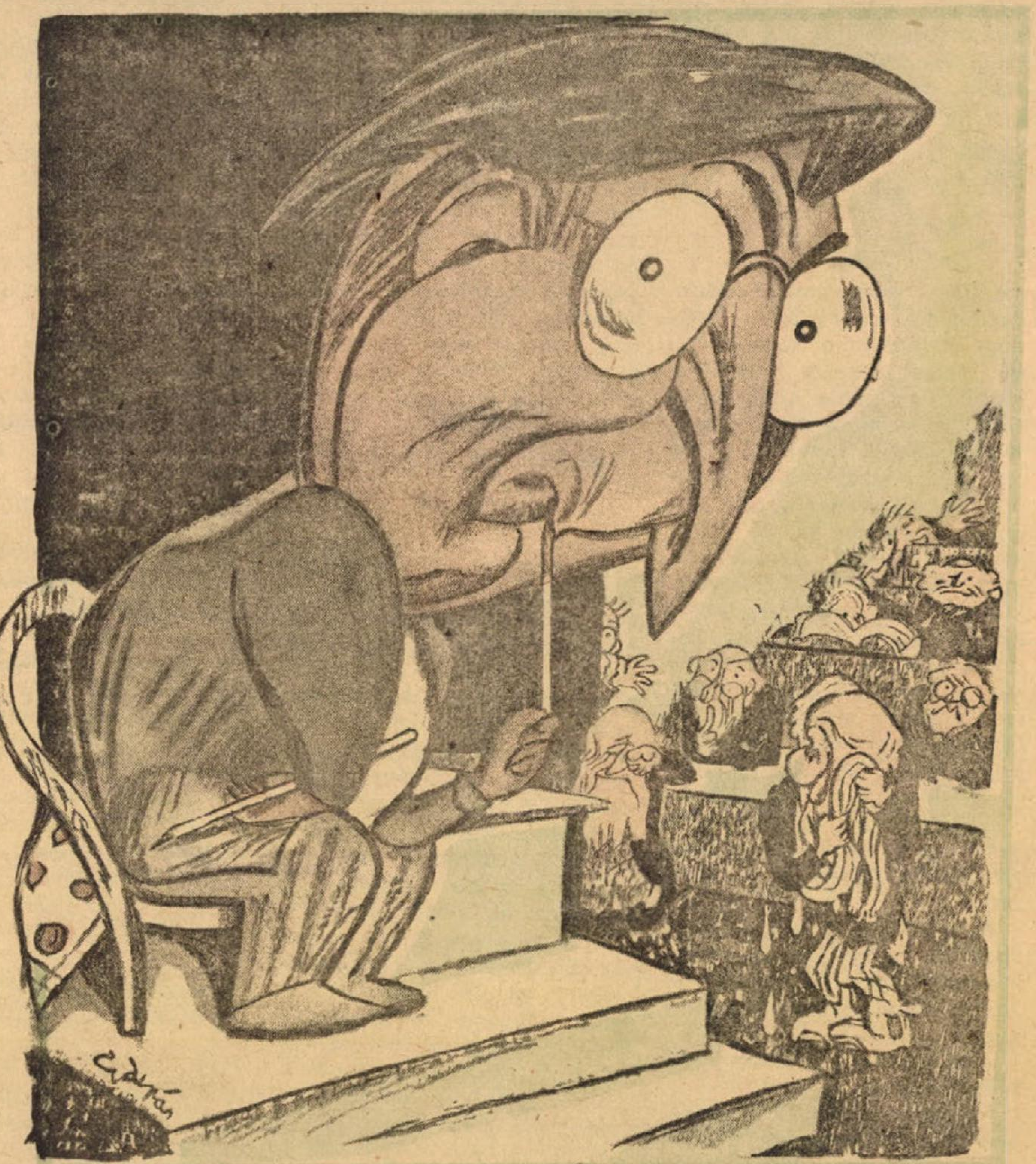
A kereskedő vállat vont:

– Talán a Bazilika tud?

Egy kis emlékeztető

„A tudományt és a kutatást évről évre nagyobb anyagi segítséggel kell támogatni."
(A Pártkongresszus anyagából)

Harmincegy évvel ezelőtt, amikor a tudósok anyagi segítséget kértek a kultuszminisztertől, Gáspár Antal ezt a karikatúrát készítette a Borsszem Jankónak:

Klebelsberg-Toldi:

Bizony ha nem nézném tanári voltotok,
Majd tüstént bezárnám tudósi boltotok!

Nagyzási mánia

Török János rajza

Meglepetés biztosítva

Szür-Szabó József rajza

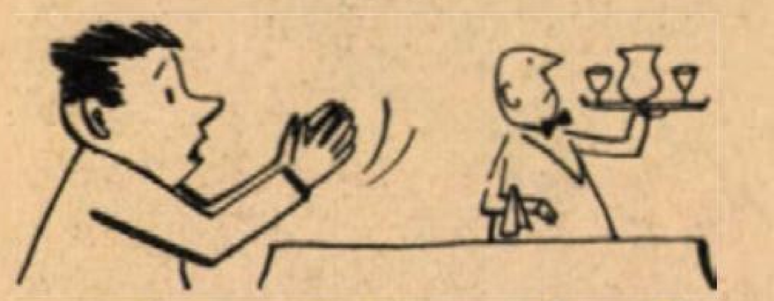
Vizet!

Ülök az étteremben, ebéd után. Szomjúhozom. – Kérek egy pohár vizet!

– Küldöm az italost – mondja pincérem s tovasiet.

Jön az italos. – Nem kérek italt – mondom neki –, csupán egy pohár vizet kérek. Álmélkodva hallgat, látom, emlékezetében kutat, mit jelenthet a víz szócska. Nem juthat eszébe, mert elsomfordál.

– Kérek egy pohár vizet! –

mondom pincéremnek. Mondanám hosszasabban is, hogy nem kívánkozom sörre-borra, de ajkam cserepes a szomjúságtól. Egy pohár vizet kérek csak embertársamtól. Elsiet, vissza sose jő. Távolabb az italos nehéz aszúborokkal bajlódik. Próbálok kérni tőle egy pohár vizet, de ha az előbb, asztalom mellett nem értette meg, miért értené most, távolabbról. Az asztalokon pedig sehol sincsen tiszta víz. Ha volna nálam vízvezetéknyitó vas, a vendéglő előtt megkereshetném az úttestben rejtőző főcsapot, melyből a locsolókocsik isznak. De így mit tegyek? Pincér!

– Kérek egy pohár tiszta, üres vizet! Tiszta, üres, átlátszó vizet, ivópohárban, ivóvizet!

Az italos asztalom felé tart. Szemem elborítják az öröm könnyei, könnyek fátyolán át látom, amint megáll felettem s kérdi:

– Egy üveg ásványvizet hozzak?

– Csak egy pohár közönséges vizet – suttogom, –, hűs csermelyek, tisztavizű patakok vizét, forrásvizet, édesvizet, kútvizet, esővizet. Hákettőót.

Megy az italos, lába sem éri a földet. Soha többé nem látjuk egymást. Hát elmentél tőlünk, drága italos, búcsúzom tőled mindörökké...

Vizet! Vizet!...

S. P.

Le a bűtokráciával!

Egy felesleges játék...

Jó dolog kirakatot nézni, különösen így, a karácsony előtti hetekben. Töméntelen áru mindenütt, az ember séta közben nem győz eleget gyönyörködni a szebbnél szebb ajándéktárgyakban. Ezek a gondolatok foglalkoztattak a minap, amikor éppen az egyik körúti játékbolt kirakata előtt álltam meg szemlélődni. Az üveg mögött szebbnél szebb játékok. Van ott minden, amit a gyermeki képzelet megkívánhat: mackó, hajasbaba, társasjáték, nem is egy. Középen pedig üvegtrónusra emelve valami furcsa alkot-
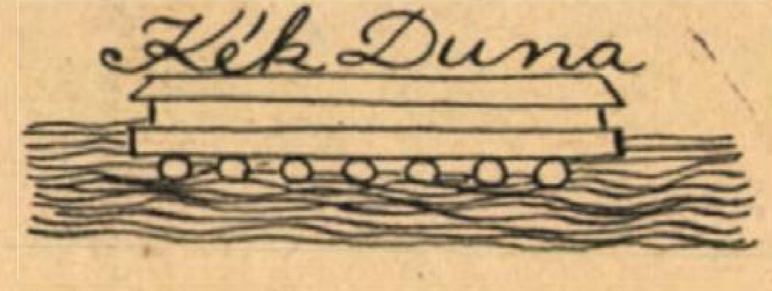

mány terpeszkedik. Szemügyre véve rakéta kilövő szerkezetnek tűnik. Tetején szép sárga műanyag rakéta pihen a kilövő síneken. Vegyes érzelmekkel nézegettem. Valamelyik holdrakéta mása akar ez lenni? Azonban akárhogy szemléltem, egészen másra hasonlított. Olyan szerkezetre, amilyet nyugati rakétatámaszpontokról közölt fényképeken láthat az ember.

Kíváncsiságom győzött, és bementem az üzletbe. Kérésemre előhoztak egy dobozt, amelynek tetején minden kétséget kizáróan ott díszelgett a játék neve: „Rakéta kilövő ágyú". Valóban csalafinta kis szerkezet. Van neki irányító berendezése, rugója, elsütőszerkezete, éppen úgy, mint egy igazinak. Csak éppen nem robban. Kilövése után a szembenlevő polcon végzett ugyan némi átcsoportosítást a játékok között, de onnan lepattanva nyugalmi helyzetet foglalt el a padlón. Mialatt a rakéta működés közben való bemutatása tartott, elgondolkoztam azon, hogy lám, mi mindenre képes az emberi alkotó elme! És ez érthető ugyebár; el lehetne képzelni, hogy a haditechnika fejlődését épp a gyerekjátékok ne kövessék? Hogy éppen a rakétafegyverek kedves kis modelljei legyenek a karácsonyi ajándékvásáron hiánycikkek? Nem, ez lehetetlen, és bizakodással tekinthetünk a jövő felé is: reméljük, hogy a húsvétig megjelenő újabb szériák még tökéletesebb másai lesznek korunk eme „bombasikerű" vívmányainak. Akkor majd, a budapesti Görgőkészítő KTSZ ismeretlen játékkonstruktőrjének jóvoltából, a jó kisfiúknak remélhetőleg már olyan rakétát fog tojni a nyuszi, amelyik vijjogni is tud, és talán még pukkan is, hiszen az élet is úgy szép, ha zajlik...

Wallinger Endre

Dér lepte el,

eső mossa, szélvihar söpri a Kék Duna úszó éttermet, amely azonban nem akar elúszni a Lánchíd mellől. December közepe van, most már a legderűlátóbb vendéglátóipari szakember sem várja, hogy a zimankós időben valakinek kedve támadna a Duna hullá-

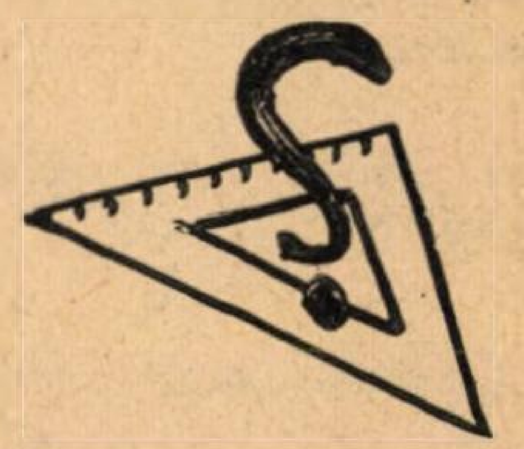

main étkezni. És ha akarna, akkor sem tehetné meg, mert a Kék Dunára vezető hidat már bevonták. De az úszó vendéglő makacsul ragaszkodik partmenti helyéhez, tedélzetén pedig rongálódnak az elszállításra váró asztalok, székek. Talán nem gondoltak arra, hogy ősz után tél jön és elfeledték a vendéglő elvontatását beütemezni?

(p.)

Pontatlan háromszög

Ötödik osztályos kisfiam mértani dolgozatát akarta elkészíteni, de bárhogy iparkodott, nem tudta pontosan megoldani a feladatot. Erősen megmostam a fejét, hogy miért ilyen ügyetlen. Később azonban rájöttem, hogy nem a gyerek érdemli meg a fejmosást, hanem a háromszögű vo-

nalzó készítője. A vonalzónak ugyanis az első három centije valamilyen oknál fogva nagyobbra sikerült, mint a többiek, ennélfogva az egész mértékbeosztása rossz. Nyilvánvaló, hogy ezekkel a rossz mércékkel a gyerekek nem tudják jól megoldani feladataikat. Vonják ki a forgalomból ezeket a rosszul sikerült háromszögeket, nehogy a kisdiákok hátán csattanjon a selejt!

Bathó Géza,
V., Néphadsereg u. 16.

Ludas Matyi postájából

„Legyen világosság a főpostán is" című panaszos közlemény adatai helytállóak. Intézkedés történt, hogy az előteret világítsák meg. A jelzett napon feledékenységből nem kapcsolták be a villanyt.

A Postaigazgatóság vezetőjének helyettese

„Biztosítás erőszakoskodás ellen" című cikkükre közöljük, hogy Ajka állomás személypénztárosát, a biztosítási bélyegek szabálytalan árusítása miatt felelősségre vontuk.

MÁV IGAZGATÓSÁGA
Szombathely
Török József főfelügyelő

„A pápai MÁVAUT FIGYELMÉBE!" közleményük alapján intézkedtem nagyobb befogadóképességű autóbusz kiutalása érdekében. Egyidejűleg utasítottam a pápai főnökséget, hogy a zökkenőmentes forgalomért minden tőle telhetőt tegyen meg.

Autóközl. Igazgatóság, Győr
Dányi István forg. ker. o. vez.

Hej, azok a dugók!

Mészáros András rajza

– Szíveskedjék kinyitni, mi nem bírunk vele!

Modern zeneszerző

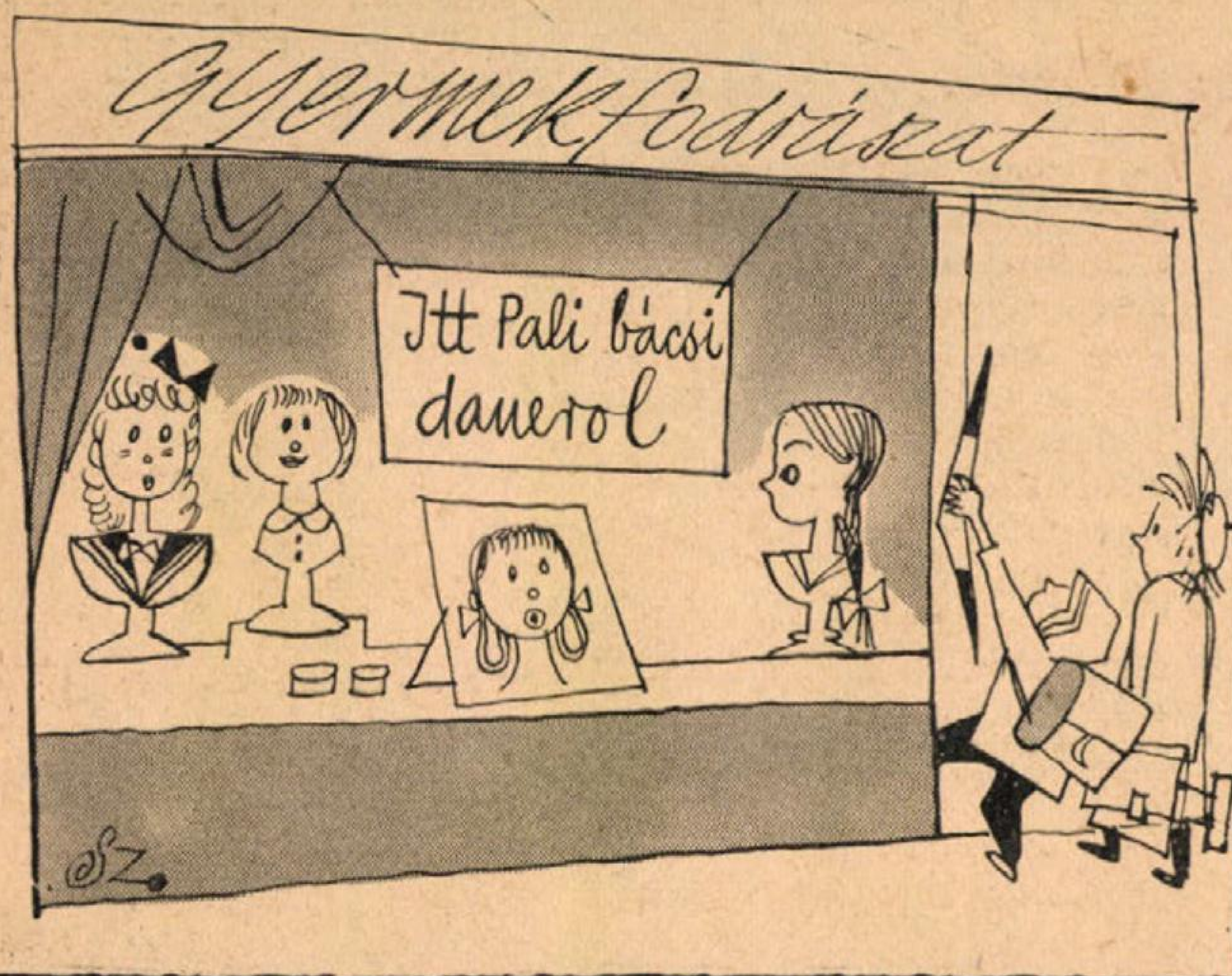
Vasvári Anna rajza

– Ezt a jó kis ritmust ellopom!

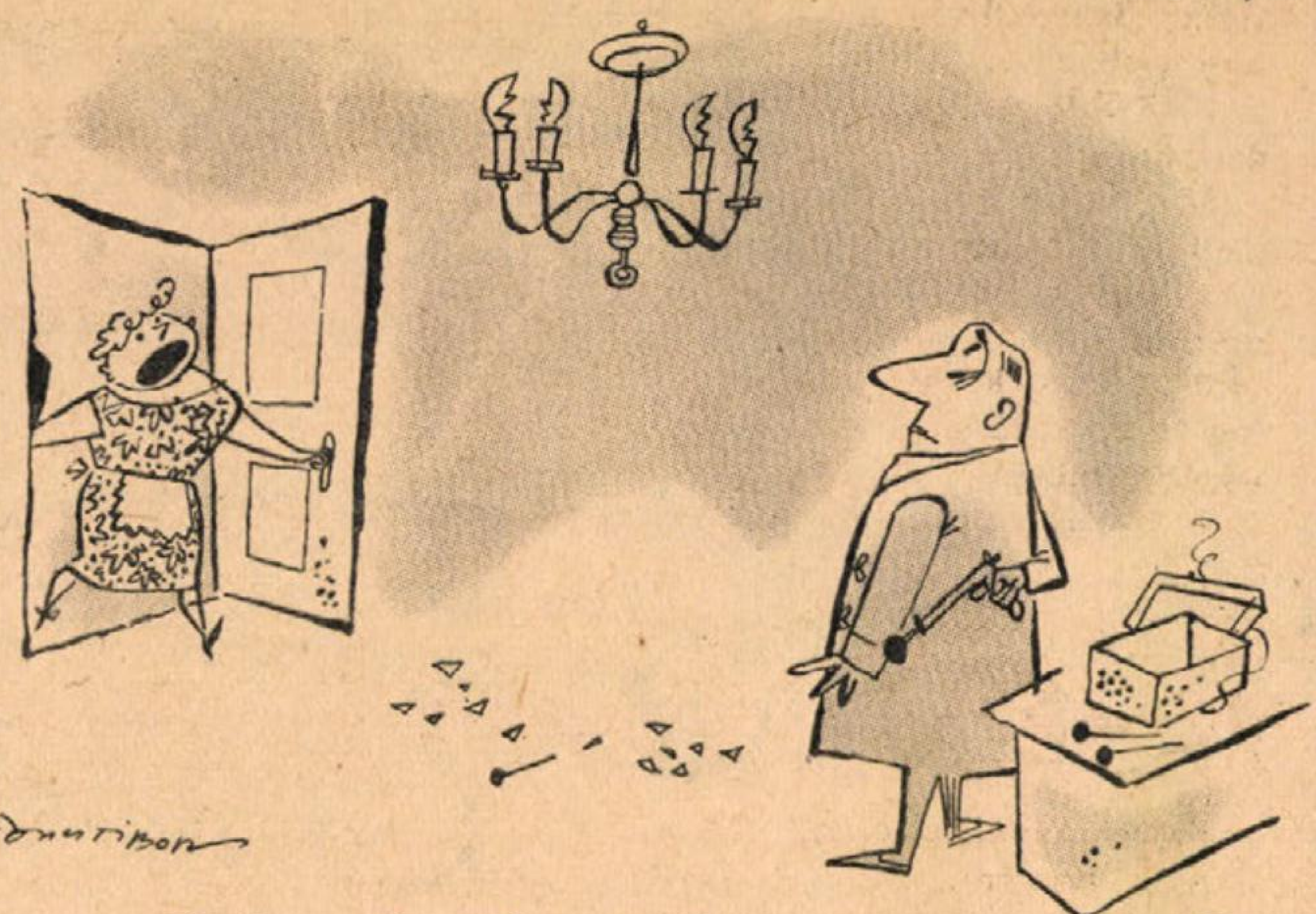
Gyermekfodrászat nyílik az Üllői úton

Szür-Szabó József rajza

Pisztolyt vett a kisfiának

Toncz Tibor rajza

– Nézd, anyukám, hogy mállanak szét ezek a mai villanykörték . . .

Nagyvonalú amerikai ötlet

Az Egyesült Államokban sok szó esik arról, hogyan lehetne a rakétakutatás terén egy szintre kerülni a Szovjetunióval. Katonák, tudósok, politikusok szólaltak fel ebben a kérdésben. Most aztán a New York Herald Tribune hasábjain Art Buchwald, a népszerű humorista is előterjesztette a maga javaslatát, amely így fest:

„Minden rakétatitkunkat adjuk át az oroszoknak. Hadd használják fel eredményeinket! Ez az eljárás legalább két esztendővel veti őket vissza ebben a tudományban. Nos, és akkor pontosan ott fognak tartani, ahol mi . . ."

Közösségi szellem

Könnyezve olvastam a Rákóczi út egyik forgalmas sarkán a nyilvános telefonfülkére firkált emberbaráti sorokat:

– Vigyázz! A készülék rossz!

Íme, akadnak még önzetlen, derék emberek, akik nem restellik a fáradságot, plajbászt ragadnak, hogy megkíméljék felebarátaikat a bosszúságtól és esetleges pénzpocsékolástól. „Köszönöm neked, pesti ember!" – rebegtem hálát, de aztán eszembe jutott, hogy én is pesti ember vagyok és szeretek kételkedni. Hátha mégis jó a készülék? Hátha megjavították a nemes figyelmeztetés óta?

Bedobtam a tantuszt. Búgott. Első csoda. Tárcsáztam, kiment a csengetés. Második csoda. Felvették a kagylót, beszéltem. Harmadik csoda. Már-már szemrehányással illettem a figyelmeztetés névtelen íróját, amikor a készülékből kellemes koppanás hallatszott. A tantuszom visszatért. Bocsánatot kérek, neki volt igaza: a készülék tényleg rossz.

Halhatatlanság

Korai halála alkalmából sokat írtak lapjaink Gérard Philipe életéről, de nem említették meg pályafutásának egyik legjelentősebb szereplését, amely miatt a legtöbb támadást szenvedte el hazája nagytőkés lapjaitól. A baloldali érzelmű Philipe recitálta ugyanis gramofonlemezre Marx tanításait. Ezek a lemezek nagy szerepet játszottak az ideológiai oktatásban. Amikor megkérdezték tőle, miért vállalta a „kényes" feladatot, a művész így felelt:

– Azt akartam, hogy előadóművészetemből akkor is fennmaradjon valami, amikor én már nem leszek.

Szakértő

Clark Gable, a híres amerikai filmszínész, egy újságíró kérdésére a következő választ adta:

– Milyen életformát tartok helyesnek? Egyetlen elképzelhető életforma van az életben: a házasság.

Nem laikus hirdette ezt az igét, hanem igazi szakértő. Gable nemrégen nősült – hatodszor.

Kérdés-felelet

A kabaré társalgójában úgynevezett műveltségi játékkal szórakoztak a jelenésükre váró színészek. Ezúttal is a rendező adta fel a kérdéseket. Mindig más és más fajtájú problémákkal tette próbára a tagok tájékozottságát. Most híres külföldi írók keresztneve iránt érdeklődött. Mi volt a keresztneve Schillernek, Goethe-nek, Maupassant-nak? Általában jól feleltek a kérdezettek. Végül a bájos ifjú táncosnőhöz fordult:

– Meg tudnád-e mondani, mi volt Shakespeare keresztneve?

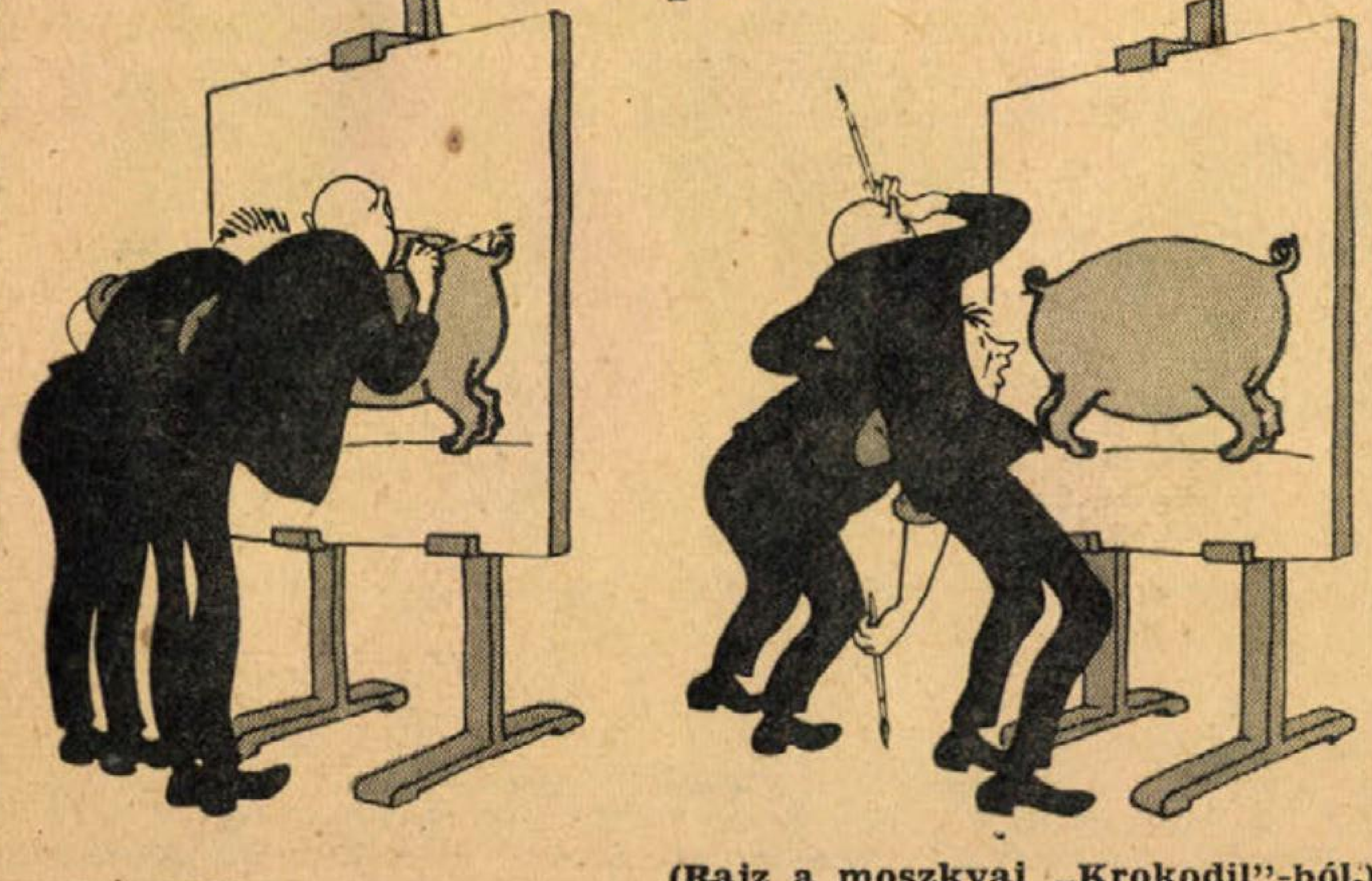
– Hogyne, – felelte a tündér – csak egy kicsit gondolkozom.

Ezt csinálta, majd büszkén kivágta:

– Ciklus!

Stella Adorján

Kooperáció

(Rajz a moszkvai „Krokodil"-ból.)

Pedig sportember a papa!

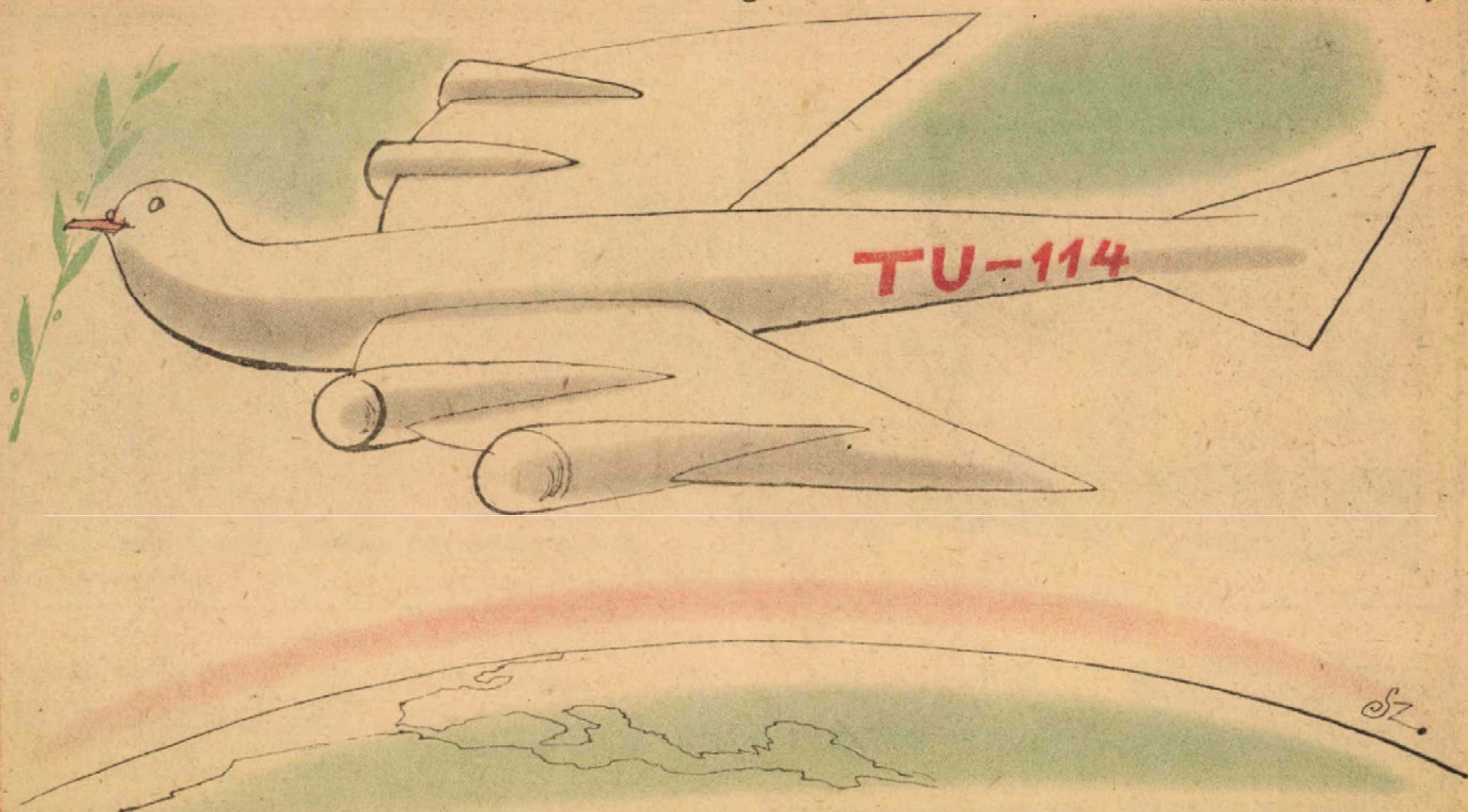
Schwott Lajos rajza

– Fiam, holnaptól kezdve te viszed a gyereket sétálni. Én nem bírom ezt a strapát! . . .

A békegalamb

Szür-Szabó József rajza

Vaszil Nonev: *A főszerkesztő*

A fiatal író írt egy elbeszélést és bevitte a szerkesztőségbe. Valahogy becsúszott a főszerkesztőhöz.

– Olvassa el, kérem – mondta szerényen s a kéziratot az asztalra helyezte. – Úgy vélem, még soha senki nem írt ilyen témájú novellát.

A főszerkesztő mosolygott s a kézirat elolvasása után megjegyezte:

– Valóban, még soha senki nem írt ilyen témájú novellát.

Mindenesetre odaadta az elbeszélést helyettesének, hogy az is olvassa el.

– Csodás írás! – szólt a főszerkesztő helyettese. – És ami a legdöntőbb, még soha senki nem írt ilyen témájú novellát.

– Biztos? – kérdezte a főszerkesztő.

– Biztos! – felelt a helyettese.

A főszerkesztő odaadta az elbeszélést az irodalmi rovat vezetőjének, aki elolvasta.

– Nagyszerű írás! S ami a legfontosabb, még soha senki nem írt ilyen témájú novellát.

– Nem téved? – kérdezte a főszerkesztő.

– Mért tévednék? – mondta az irodalmi rovatvezető.

Ekkor a főszerkesztő magához kérette az irodalmi rovat legkiválóbb munkatársát és felszólította, hogy olvassa el a kéziratot.

– Kitűnő írás! – szólt a munkatárs. – S ami a leglényegesebb, még soha senki nem írt ilyen témájú novellát.

– Valóban? – kérdezte a főszerkesztő.

– Valóban! – felelt a munkatárs.

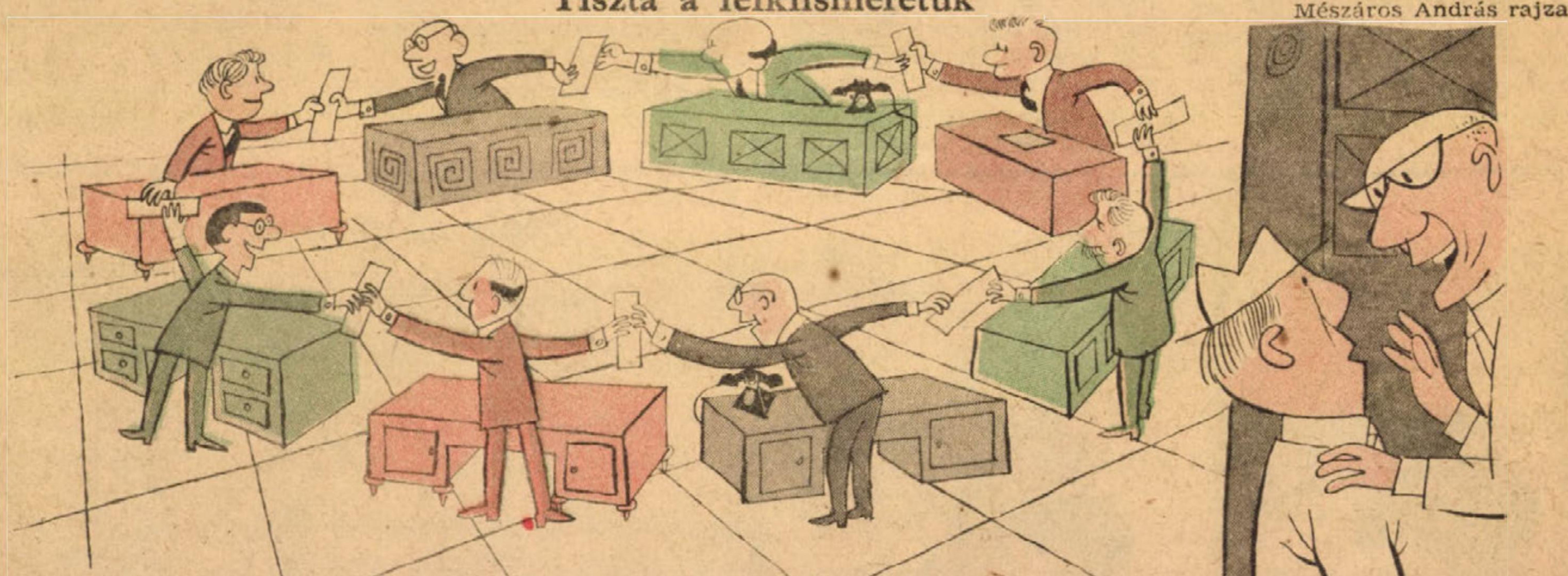
Ekkor a főszerkesztő visszaadta a kéziratot az ifjú szerzőnek.

– Remek írás! – mondta. – Sajnos azonban még soha senki nem írt ilyen témájú novellát...

(Oroszból fordította Pető Miklós)

Tiszta a lelkiismeretük

Mészáros András rajza

– Nyugodjék meg, uram, nálunk nincs bürokrácia . . . Mi azonnal továbbítjuk az aktákat! . . .

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 59.8269 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.